

JOZEF CÍGER HRONSKÝ

**A BÁTOR
NYUSZIKA AFRIKÁBAN**

JOZEF CÍGER HRONSKÝ

**A BÁTOR
NYUSZIKA AFRIKÁBAN**

**Jaroslav Vodrážka rajzaihoz
írta Jozef Cíger Hronský**

Fordította: Papanek László

Miként épített házat Nyuszika

Élt hajdanában egy nyuszcicalád és bizony még most élnek. Nyuszipapa ugyan nem jár káposztáért, mert nincs rá szüksége, Nyuszimama sem főzőcskézik levest, mert a személyzet mindent elkészít. Fiúk, Nyuszika, bejárta a világot, meg is okosodott és annyi pénzt szerzett, amennyiből egész életében éléldéghet.

A ház előtt heverészhet, a napba belenézhet, füleit lengetheti, elméjét serkentheti.

Nyuszika azonban nem üldögél, nem is lustálkodik, barázdában járkál, hegyek közt sétál, bokrok alatt mászkál. A fenyőfákat lesi, okos lakókat keresgélve.

- Nyuszikám, fiacskám, miért nem üldögélsz, miért nem lustálkodszt, hiszen mindenünk megvan! - mondja neki Nyuszimama.

- Nyuszikánk, gyermekünk, bajszod megnő, szakállad megőszöl, annyit győtrőd magad, - teszi hozzá Nyuszipapa.

Nyuszikának azonban nem akaródnik heverésznie.

- Keresem, keresem az okosokat és a bölcseket, - mondogatja Nyuszika magában.

- Mire is lennél még bölcsebb, hiszen okosságot tanultál eleget és bölcsebb nincs tenálad! - szól hozzá Nyuszimama.

- Így van, vagy sem, de a fejem már mindent tud. Igaz, a bagoly okosabb nálam, hiszen éjjel is gondolkodik, amikor nekem szunyókálnom kell.

Nyuszika keresgélt és végül talált okosabbakat, még okosabbakat és ezzel be is ismerte, mi jár valóban a fejcskéjében.

- Ide hallgassatok bölcs szomszédok, ti, akik mindent tudtok, halljátok és csodálkozzatok, vagy sem, én olyan házat szeretnék építeni, amilyen a kukurikúfalvi jegyzőnek van.

- Huhú, hu! A kukurikúfalvi jegyző! - rikkantotta a mélyen elcsodálkozó bölcs bagoly.
- Húha! - rettent meg Nyuszimama, mert erről a kukurikúfalvi jegyzőről még soha sem hallott.
- Mondd meg nekem Nyuszika, kisfiam, a kukurikúfalvi jegyző ember, vagy rendes nyuszi, amilyenek mi vagyunk.
- A kukurikúfalvi jegyző ember bizony, hiszen a kukurikúfalviak emberek!
- Tehát te emberi házat akarsz?

- Úgy van, - feleli Nyuszika. Jól tudjátok, engem az egész világon ismernek, bátor nyuszinak neveznek. Ami igaz, az igaz, bátor vagyok, meg okos is, egy zsák pénzem is van, így hát emberi házat akarok magamnak. Nyuszikáék és bölcs szomszédaik egy nap tanácskoztak, majd még egyet, mígnem a harmadik napra kiokoskodták, ha a tapsifüles okos, pénze is van, ráadásul olyan piros nadrágja, amelyikben farkacskája is elfér, nos annak valóban lehet emberi háza is.

A közelben álldogált egy vastag, magas fenyőfa, óriási gyökerekkel és az egyik alatt üreggel, olyannal, amelyik igazán alkalmas nyusziháznak. Nyuszika átölelte feleségét, odavezette, és azt mondja:

- Itt lesz, ami lesz, ide épül a házunk!

Igen ám, de a tapsifülesek országában még senki sem épített emberi házat, még a bölcs bagoly is a fejét ingatta, sikerül-e a házikó készítése. Ebben a pillanatban a szarka cserregni kezdett a nyírfán és olyan hangosan, hogy azt az egész világ meghallhatta.

- Én tudom, amit tudok, hiszen bátor Nyuszika elküldött a hegyeken, völgyeken túl, a városba, a templom mögé! A templom mögött új ház, rajta kémény, a kéményben lyuk és azon keresztül bejutottam a szobába. A szobában az úr üldögel, a szemén ablakok és az ablakok arra vannak, hogy jobban lásson,

és könnyebben elolvashassa a levelet, amit a mi Nyuszikánk küldött neki. Az ablakos úr a legmérnökebb mérnök és egy aranygarasért, vagy kettőért papírra festi Nyuszikának a házat és amilyen lesz az a papíroson, olyat építenek a mi mestereink. Így van?

Maga a szarka is megismételte: Úgy, úgy!

- Úgy, úgy! - helyeseltek minden felől, mert ha nem is helyeselnének, az akkor is igaz lett volna.

- Úgy van, úgy bizony!

A szomszédos fákon a varjak mindezt hallották, a hírt elvitték egészen a hegyig, majd túl rajta a rétre és ott éppen mesélésbe kezdtek, amikor a legöregebb Vakond átfúrta a dombocskát és a kupacból kidugta jobb fülecskáját. Egyik fülére is jól hallott, így a másikat ki sem nyújtotta, csak testvérei felé fordult:

- Ide hallgassatok testvérekéim!

- Hallgatunk, még csak levegőt sem veszünk!

- Ide hallgassatok és mondjátok meg, nem mi vakondok volnánk a legalkalmasabb építőmesterek?
- De bizony, már hogyan mi lennénk!
- Ha mi volnánk a legjobb kőművesek és asztalosok, akkor mi is felépíthetnénk Nyuszika házát!

És mivel odafordulni nem elég, meggondolni nincs idő, a Vakond testvérek felveszik kötényüket, megélezzik szekerűket és nekiindulnak felépíteni a házat.

A legöregebbik, pipáját meggyújtotta, homlokát ujjával megbökdöste, és azt mondja:

- Mesterek vagyunk, de segítség nélkül semmire sem megyünk! Amondó volnék magam is, hívjuk a szomszédban lakó egereket, ők majd kiássák az alapokat, és a maltert is majd odahozzák.

Másnapra még a rózsa sem virágzott el, a fenyőfa alatt már szorgos munka folyt. Maga Nyuszika tartotta a kezében a legmérnökibb mérnök tervét, és időnként rácsodálkozva parancsolgatta, mit és hogyan kell építeni.

Egy nap múlva, vagy kettő elteltével maga a fenyőfa is meghajlott volna, hogy megnézzék, mi is történik a tövénél, de szél akkor nem dült, a fa sem tudott meghajolni és látni sem látta, miként épül Nyuszika háza. Mások azonban

szemügyre vették és mindenkinek úgy tűnt, minden rendben van, amíg a mellette elrepülő tolvaj szarka el nem kezdett hahotázni:

- Nohát és miként! Én csak egy butácska szarka volnék, de látom, amit a ti okos fejetekkel nem vettetek észre!
- Mit láatsz, mit? - dermedt meg ijedtében a bagoly.
- Látom, látom, bizony látom, hogy a házra a mesterek elfelejtettek ablakot tenni!

No ez bizony szentigaznak bizonyult. A falak takarosán állnak, az ajtók helye kihagyva, de az ablakok sehol. Nyuszika a tervre mered, a Vakondék szégyellik mesterségüket, a róka gúnyosan hahotázik és bárcsak, bárcsak eltűnne a szégyen és gyalázat, de a Vakond pipáját megtömte, a homlokát ujjával bökdöste és végül megszólalt:

- Mit tudtok, semmit sem tudtok! A mesterek dolgaihoz mit sem értetek! Én még sohasem jártam Kukurikúfalván, de egyet tudok, azt, miként is készülnek az ablakok. Amikor a ház elkészül, az egerek ablakot rágnak rajta. Ez itt, minálunk sem lehet másképpen!

Ki tudhatta, igaz-e mindez, vagy mégsem? Senki sem járt közülük még Kukurikúfalván, így hát az egérkék nekiveselkednek és elkezdik kirágni az ablakok helyét a házikón. Lett is hirtelen nagy öröm. Még alig volt az ablak helye kirágva, de Nyuszika feleségének szörnyen tetszett és ő nézett először át a lyukacsán.

A gunyoros róka rögvest elkomorult és a varjak a hegyen túlra vitték a hírt, mi szerint Nyuszika házában elkészült még az ablak is. A Vakond nagy büszkeséget érzett, csak úgy ragyogtak szemei az örömtől, pedig még a pipája is kialudt, de mit sem törődve vele, tovább vakolta a falat. Hamarosan nekikezdték a tetőtartó deszkák felrakásának és minden a lehető legjobban ment volna, ha Vakondnak nem esik egy fadarab az ujjára.

- Jaj meghalok, meghalok! - kiáltotta, és a körülötte lévők mindnyájan nagyon elszomorodtak, és rögvest tanácskozásba is kezdtek, miként lehetne a gondot megoldani.

Az egyik egér a nagybátyját ajánlgatta, aki tavaly kitanulta az orvos mesterséget és ő minden betegségnek tudja az ellenszerét. Ahogy volt, úgy volt, elszaladtak az egérek és magukkal hozták a doktor bácsit. A doktor a sebet bekötözte, és a beteget recepttel is ellátta. Három bogár reggelire, három délben és három lefekvés előtt. Így is kellett lennie. Vakondnak mindez nagyon is a kedvére volt. Fal alatt üldögélt, homlokán dobolt, hozzá a pipájából pöfékelt és mindehhez testvérei a földben ásva gyógyszert kerestek neki. Meg is jegyezte:

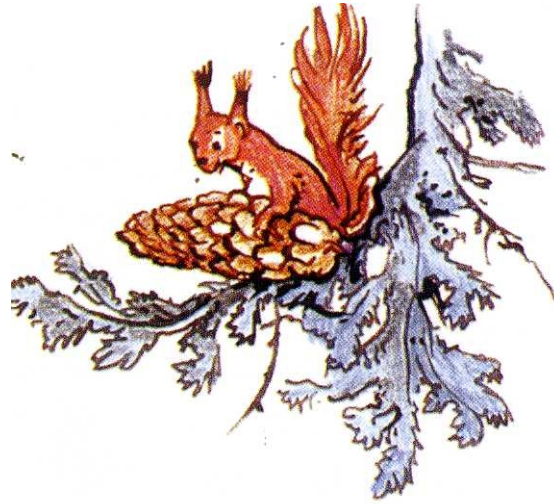
- Milyen kár, hogy nem az összes deszka esett rá az ujjamra! Ha ez így lett volna, a doktor hét bogarat írt volna fel nekem, és azzal aztán el lennék a világban!

Hamarosan azonban újabb gond szakadt a nyakukba. Bár a tető elkészült, de téglagyár se közel, se távol, így cserép sincsen.

- Miképpen fedjük be a házikót? - tűnődik Nyuszika, és Vakond mester is hiába dobol ujjával a homlokán, okosság nem ötlük az eszükbe. Fölöttük, az ágak közül a mókus hirtelen megszólal:

- Egy jó garasért könnyen segíthetek nektek.

Mikor megegyeztek, a mókuska már a föl és alá kúszik a fán, száraz tobozokat cipel, leszedgeti a piciny pikkelyeket és bizony ebből lesz a legjobb borítás a nyusziház tetejére.

Miként mutatta meg Nyuszika a szüleinek új házukat

Hiszitek, vagy sem, de ha nem, szaladjatok gyorsan, nézzétek meg nyomban, így van, vagy netán mégsem, de Mókusmester pompásan befödte a házacskát. Ha eső helyett méz csordogálna az égből, akkor sem csöpögne át a kitűnő tetőn, csak egy-egy cseppecske itt, ott jutna be.

Hiába, no, milyen a munka, olyan a fizetség! Szombaton a fizetésre Nyuszika minden mestert meghívott és bizony, annyi jutott nekik, amennyire álmukban sem gondoltak. Gondolnák-e, vagy sem, egész zsákok kaptak, telis teli aranypénzekkel.

Azt mondja nekik:

- Akinek tisztesség, annak megbecsülés és a jól elvégzett munkáért még pénz is dukál. Jól használjátok, fösvényiségre magatok ne adjátok, és ha három életetek is lesz, a legszegényebbről se feledkezzetek meg!

Ki ne lenne zsugori, ha ennyi tallér van a szeme előtt!

Az egérkéek a jó munkások, Vakondék az ügyes mesterek csak a dukátokat lesték, a zsák száját megkötötték és egymás között csendben tereferéltek:

- Nem adjuk! Minek adnánk! Ha adsz, neked nem marad!

Fösvénynek bizonyultak az már szentigaz! A zsákot cipelték, a föld alá rejtették, csak a csomót lesték, a tarisznya alját nem is kémlelték. A zsák alján egy jókora lyuk ásítózott, éppen olyanforma nagyságú, mint a pénzecskék. Kipotyogott az első dukát, majd a második, és amikor a Vakondék odahaza szét akarták osztani, látják ám, egyetlen árva pénzdarab rejtezik abban. A Vakond a homlokán dobol, a többiek álmélkodnak, de mikor nézik, forgatják a zsákot, mindnyájan látják ám, mi történt, aminek nem kellett volna megesnie.

- Bizony ostobák vagyunk barátaim, szedjük össze magunkat, és legalább valamit találjunk meg belőlük!

Ki emlékezett volna, milyen föld alatti utakon mentek haza? Manapság is ásnak az egerek, a Vakondék is, keresik az elveszett dukátokat, de ahogy azt a szarka mindenfelé cserregi, mindeddig egyetlen árva pénzdarabra nem leltek. Még a bölcs Nyuszika sem volt képes tanácsot adni, miként fogjanak a siker reményében a keresésnek.

Nyuszikának újabb munkája is adódott. Autójával átment az új házikóba. Fordult egyet, majd még egyet és harmadszorra éppen a szülei házánál találta magát. Az öregek a napon aszalódtak, szenderegtek, Nyuszikáról épp merengtek. Mikor kiugrott az autóból, amazok, nem csoda, majd meghaltak örömlükben.

- Drága anyám, - mondja Nyuszika, - kedves apám, szedelődzködjének és jöjjenek megnézni, minket, fiatalokat, hiszen házunk elkészült.

Nyuszimama bizonyult fürgébbnek, elegendő volt szoknyáját felhajtani, de Nyuszipapának alig sikeredett nadrágját felhúznia magára. Mennek, mennek, amerre Nyuszika viszi őket, hallgatják kisfiúk szavait, egyikük is, másikuk is bólogat füleivel, majd mindketten, szökdécselnek, ahogyan csak bírnak. Emitt magasra nőtt fenyő, természetes gyökér üdvözlí őket, az új házikó köszönti a szülőket, rajta ablak és belülről Nyuszika ifjú asszonykája szól ki hozzájuk:

- Isten hozta magukat, kérdezni itt nem szabad, és ha nem faggatóznak, kapnak tőlünk valamit!

És bizony a fiatalok Nyuszika szüleinek ajándékozták az új házikójukat.

- Ej fiacskám, hát mekkora ajándék ez! - mondja Nyuszipapa.

- Ej Nyuszikám, aztán miben fogsz éldegélni, ha ezt nekünk adod? - szólal meg Nyuszimama.

Nyuszika minderre csak mancsával legyint egyet, hiszen egy, vagy két nap múlva híre, hamva sem lesz a fiataloknak. Feleségét fogja, világba indulnak és

addig nem térnek haza, amíg a napot meg nem lelik, amazt zsákba be nem teszik, hiszen azzal éjszaka is tudnak majd világosságot gyújtani.

Nyuszimama sírva fakad, bánkódni kezd, Nyuszipapa és az ifjú asszonyka is, hiszen ő legszívesebben otthon maradna, de Nyuszikát lebeszélni minderről lehetetlenség. Mivel a sírás nem segített, a szülők nekiálltak sütni, főzni, százféle ennivalót készíteni a fiataloknak, messzi újtukra. Nyuszimama, miközben a lisztet szórt a kalácsra, és fiacskáját faggatta:

- Nyuszikám, kisfiam, aztán távolabb mentek-e a harmadik dombnál?
- Bizony messzebb édesanyám!

Nyuszimama minderre megint csak meglisztezte a süteményt.

- Nyuszikám, gyermekem, talán addig mentek, ahol a szivárvány a vizet issza?

- Messzebbre utazunk édesanyám!

Igaz, ami igaz, Nyuszimama még vagy kétszer megszórta liszttel, összekeverte és leült a kemence elé, szunyókálni egy keveset, amíg a tészta meg nem kel. A többiek nem akarták szendergését megzavarni, letelepedtek a ház elé, és sokáig beszélgettek, mígnem Nyuszika felesége fel nem pillant és látja ám, az ablakban valami fehérlik. A látvány olyan volt, mint egy jól megtermett dunyha, amelyik kidagad az ablakon keresztül.

- Anyuka, miért teszi a paplant oda, hiszen mindent elsötétít odabent, - kérdi az ifjú asszonyka.

- Hagyd csak leányom, még a szunyókálás is jobban esik, mint a világosságban, - feleli Nyuszipapa.

A fiatal asszonykának azonban egy darab tészta repült az orra hegyére, és ha nem ugranának fel, mindhármukat belepné a fehér massa. Bizony, odabent megkelt a tészta és most kifelé nyomakodik az ablakon keresztül.

- Mama, mama, aztán miért szórt annyi lisztet, meg élesztőt, hiszen a tészta már a házat nyomja szét.

Így kiáltozott az ifjú feleség és erre Nyuszika felugrott, kitérte az ajtót, de aztán gyorsan oldalra ugrott, hiszen a megkelt tészta csak úgy futott őutána.

- Ne a házzal törődjete, hiszen Nyuszimama odabent van, és álmában megfullad! - jajveszékelt az öreg és még Nyuszika is.

Megragadják a tésztát, ami csak úgy ragad tappancsukhoz, húzzák, vonják, mi egyebet tehetnének. Húzzák, nyújtják, az egyik fához, a másikhoz, még a fülük is megtelik a kulimással és farkincájukra is jut a ragadós anyagból. Nagyon elszomorodnak közben, hiszen az jócskán megnőtt és emiatt a nyuszivilág majd kineveti őket. Egy rendes fülesnek bizony egy ujjnyi és még egy csipetnyi hosszú a farka. Közben húzzák, vonják a rakoncátlan tésztát, és mire az utolsó cseppig eltávolítják bentől - csodák csodája - Nyuszimamát sehol sem lelik. Hiszitek, vagy sem, de ki nem jött, és odabent se híre, se hamva.

- Ej fiacskám! - mondja Nyuszipapa - efféle házat a mieink soha sem építettek és neked sem kellett volna, hiszen az a nyulaknak csak balszerencsét hoz. Látod, édesanyád nyomtalanul eltűnt és olyat, mint ő az egész világon nem lenénk.

Mikorra teljesen elvesztették minden reményüket, hirtelen nyílni kezd a lisztesláda teteje és amonnan nyuszifülek emelkednek felfelé.

- Ej, hiszen a mama a ládában van! - rikkantja Nyuszika.
- Úgy bizony, - kiáltja ifjú felesége, és örömben úgy ölelgetik Nyuszimamát, hogy az majd megfullad.

Csak Nyuszipapa dohog egy sort.

- Mit szólna a világ, ha megtudnák, te a ládikában szenderegsz?!
- Mit kellett volna tennem? Gyermekkoromtól üregben alszom és még sohasem próbáltam ki az emberi házikót. Még a szememet sem mertem volna lehunyni, ha nem kucorodtam volna a ládikába.

A nagy kalácsból azonban semmi sem maradt. Odakint addigra temérdek veréb gyűlt össze, csőrük tele a tésztával és fennhangon csiripelik, bizony a nyers tészta jobb a megsültnél. Mivel kalács nem készült, Nyuszika és felesége elemózsia nélkül voltak kénytelenek elutazni.

Nyuszika előhozta az autót, melyet tavaly vásárolt, és a kinti világban szerzett dobot is beletette. Asszonya mellette, más nem is szükséges, mint dudálni egyet és elindulni. Nyuszika azonban mancsát édesanyjáéba tette és a lelkére kötötte amannak:

- Mamácska! A házikóban vígan éljen, süssön, főzzön, füle lengjen, hiszen attól még a lelke is felderül. Sohase készítsen sok keleszteni való tésztát, nehogy kidöntse az a házikó falát, mert az a dombocskát is odébb taszajtaná, és aztán hol kakukkolnának a kakukkok, ha hegyeink nem lennének?

Nyuszimama mindenre ígéretet tett és kötevényét arca elé emelte, hiszen nehezeére esett a búcsúzás. Mire megtörölte könnyes szemét, addigra Nyuszikája és annak felesége már ott sem volt.

Úgy ám, az autó fecskemadárként repült és mire Nyuszimama felsóhajtott, addigra már a harmadik völgy felől hangzott fel a masina dudájának hangja, amit azért nyomott meg Nyuszika, nehogy véletlenül elüsse az úton ácsorgó medvét.

Miként jutottak el Nyuszikáék a tengerhez

Repül az autó, a motorja csak úgy dohog, szél előtte, por utána. Száll az egyik hegyre, a másikra, benne Nyuszika és Nyuszikáné és csak mosolyognak, mikor minden élőlény csak úgy szalad le az útról és még a medve is csak úgy hajlong előttük. Amaz bizony nem szívesen múlna ki, mi tévő legyen, inkább megadja amazoknak a tiszteletet.

- Mondd meg nekem Nyuszika, faggatja felesége, - az egész világon ilyen gyorsan átrepülünk.

- Úgy bizony!
- Lefelé a hegyről is?
- Emígyen!
- Felfelé is?
- Pontosan úgy!
- És ha patak jön?
- Lesz híd rajta?
- Ha netán mégisincs, akkor mi lesz?

- Hohó! Ezen a kérdésen már a bölcs és bátor Nyuszika is kénytelen volt elgondolkozni. Könnyű azonban annak, akit fürge ésszel áldott meg a Gondviselés. Nyuszika megállítja az autót a legközelebbi irtáson, néhány szálát berak az autóba, aztán ismét csak a szél fűtyül előttük, és a por kavarg mögöttük.

- Mire kellenek ezek a gerendák, - faggatózik felesége, de Nyuszika semmit sem árul el, csak a bajsza alatt somolyog.

Mindketten derűsek, de az asszonyka röviden, hiszen kisvártatva emberrel találkoznak és ettől Nyuszikáné úgy megretten, hogy még a szíve is megáll rémületében.

- Jaj nekünk, hiszen meglát minket az erdész!
- Féljenek a gyávák, de ne mi! Talán még azt sem tudod, ha a tapsifüles nadrágot húz, hozzá semmilyen ember nem közeledhet?

- Honnan tudnék én efféléket?

- Akkor tudd meg, ha minden nyuszi nadrágot, vagy szoknyát venne magára, senki sem közeledne hozzájuk. Addig nem köszönt jó világ a mifélénkre, amíg nem varrnak a mieink piros nadrágot és kék szoknyát maguknak.

Így aztán Nyuszikáné is kénytelen volt megnyugodni, nem is félt már az emberektől. Az út kanyarog erre, vezet arra, mígnem olyan hatalmas vízre lesznek figyelmesek, amelyet Nyusziföldön még nem láttak.

- No ez talán a leghatalmasabb tenger, de férje elmagyarázza neki, ez még csak a Vág folyó, ami nem mérhető a tengerhez.

Kisvártatva faluhoz érnek, majd egy városba, az asszonyka nem győz csodálkozni a csodás látványon. Magas hegyet lát, tetején egy óriásira nőtt házzal, olyan nagyot, amely alig-alig fér el odafent.

- Ez bizony nem házikó, de még csak ház sem, ez a Trencsényi Vár, amit az egész világ ismer, - tanítgatja asszonyát Nyuszika. - Mikor a nyulaknak volt királyuk és nem az üregekben éldegéltek, uralkodójuk ebben a Várban lakott.

- Ah, ah, - álmélkodott Nyuszikáné.
- Ezen meg csodálkozol. Hiszen akkoriban a nyulak sarkantyút hordtak.
- Ó, ó, - olyat, amilyen a kakasnak is van?
- Ej, de butus vagy! Aranyból készített sarkanyújuk volt, és amikor lakoma volt a várban, a legbátrabb nyuszilovagok falovakra ültek, egyik mancsukban pajzs, a másikban dárda és emígy harcoltak. A legerősebb győzött és jutalmul akkora sárgarépát kapott, amit haláláig nem tudott megenni. Hja, azok voltak az idők! - akkoriban a tapsifülek tudtak írni a farkincájukkal. Sokat, olyan sokat róttak a papírra, hogy még a farkuk is elvásott és bizony azért olyan rövid manapság a farkincájuk.
Nyuszikáné figyel, farkincáját lengeti, talán sikerülne valamit írogatnia vele, de a krikszkrasz bizony semmilyen betűre nem hasonlít.

Repül az autó, a motorja dohog, szél előtte, por utána, aztán végre eltűnik minden domb, minden hegy és lapos vidéken folytatják útjukat. Nyuszikáné hirtelen felrikkant:

- Állj meg Nyuszika, amott valami ismerőset látok!
- Már miként láthatnál effélét?
- De bizony, amott a hegytetőn látom a ruhásládikónkat, de ennek a lábai az égnek merednek.

Nyuszika, mindezt hallván elmosolyodik, és azt mondja:

- Ha ez tényleg a mi ládikánk, menjünk és nézzük meg!

Mennek, repülnek és amint közelednek szemeik előtt folyton folyvást nő a ládikó, először szekérméretű, majd akkora, mint egy jól megtermett ház és

bizony ablakok kandikálnak ki rajta. Nem ház ez bizony, hanem a Pozsonyi Vár és a négy felfelé álló lába bizony valójában négy torony.

- Ej Nyuszika, Nyuszikám, de hiszen te tudtad, hogy ez nem a mi ládikónk, és nekem nem is mondtad!

- Tudtam, nem tudtam, de neked is okosnak kell lenned, ha már a férjed is az! Ha már férjura efféléket mondott feleségének, hát mit lehet ehhez hozzátenni. Nézi a nagy vizet, majd gyorsan a szájába kapja mancsát, nehogy valami számárságot kérdezzen megint, ez a tenger lenne, vagy pedig a Duna. Látja, amint házikó úszik a víz tetején, rajta emberek, akik cseppet sem félnek és valamit sütögetnek, hiszen a kéményből csak úgy dől ki a füst. Hiszen aki belefeledkezne ebbe a látványba, bizony, ilyen csodát látván miként is maradhatna néma.

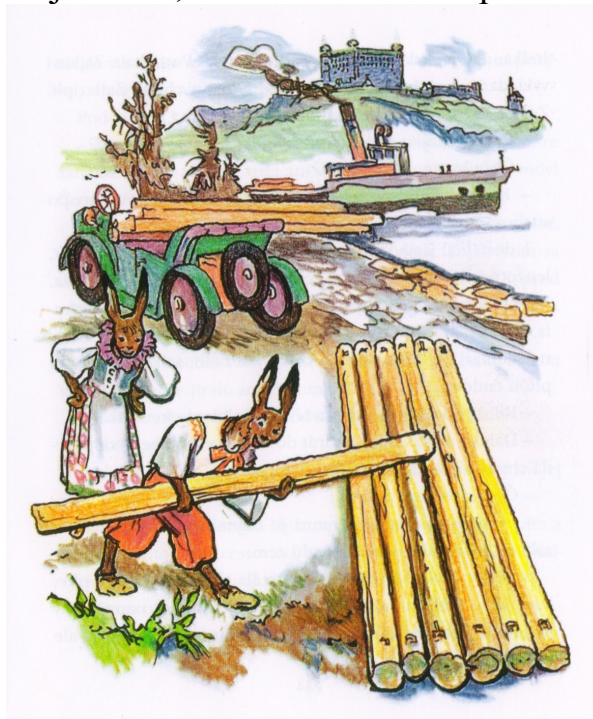
- Ej Nyuszika, én már bizony elég okos volnék, de azt áruld már el, miként ástak lyukat az emberek bele a vízbe, a ház számára?

- Miféle ház? Már miként lenne az, hiszen ez egy gőzhajtású csónak!... Nyuszikáné azonnal faggatózásba kezdett, ha a csónak ekkora, mekkora lehet a hajó, de végül nem merészelt kíváncsiskodni. Segített Nyuszikának kivenni az autóból a fagerendákat és kisvártatva látja ám, férje tutajt készít. Minderre ijedség kerítette hatalmába:

- Áruld el Nyuszika, ezen a tutajon kell majd utaznunk?

- Mi mást tehetnénk?

- Ha ez így van, menj csak te, én inkább a száraz parton loholok melletted.

Bizony sokat gyötrődött Nyuszika, amíg feleségét rábeszélte a lélekvesztőre, de aztán Nyuszikánénak minden a kedvére valónak bizonyult. Hullámoktól nem rettegett, szoknyájával integetett, és amikor odaúsztak a halacsák, beszédbe elegyedett velük. Sok hal követte őket, hiszen a dunai uszonyosok még soha sem

láttak nyulakat tutajon utazni, így aztán, amennyien csak voltak, a csodás alkalmatosság után tódultak.

- Merre van aztán a nyulak királysága? - kezdett faggatózásba egy megtermett csuka.

- Messze, vagy inkább még messzebb, pontosan a tengerhez utazunk, - felelte gyorsan Nyuszikáné.

- Aztán amott mihez kezdetek?

- Igazándiból nem tudom, de a férjem a legbölcsebb a világon, eltorlaszolja a tengert, nehogy az elönthesse a földet.

A csuka a farkával intett egyet és gyorsan odaúszott a tutaj másik végéhez, ahol Nyuszika evezett. A hal igencsak kíváncsi volt, szerette volna megnézni, valóban olyan csodálatos-e a tapsifüles, hogy eltorlaszolja a rengeteg vizet. Nem tűnt olyan különlegesnek, de miként tudna egy csuka ezen tűnődni. Nyuszika egy kicsit meglepette füleit, mire az uszonyos megriadt és nyomban mélyebbre úszott.

Odalent, akivel csak találkozott, annak mindnek odasúgta:

- Jaj nekünk halaknak, amott a bölcs nyúl utazik, megy a tengert elzárni. Ha mindezt megteszi, a mi Dunánkban nem marad egy csepp víz sem! Mihez is kezdenénk mi halak víz nélkül?

Fel a Dunán, le a Dunán volt bizony rémület igencsak. A leggyorsabb küldöncök szanaszét hordták a rettenetes híreket. Nyuszikáék mindebből semmit sem sejtettek, míg aztán szörnyen meglepődtek, hiszen előttük hirtelen a leghatalmasabb dunai csuka feje bukkant fel.

- Ha hagysz nekünk vizet a folyóban, jól jársz, hiszen olyan szolgálatot teszünk nektek, amit halálotokig nem feledtek.

- Ugyan mi lehetne az, hiszen semmiben sem szenvedünk hiányt!

- Próbáld csak meg, majd meglátod!

- No, ha ez így van, hagyok nektek elegendő vizet.

Akkor a csuka hirtelen belekapaszkodott Nyuszikáék tutajába, mire a vízi alkalmatosság úgy meglódult, hogy a leggyorsabb gőzhajó sem érte volna utol őket. Kisvártatva Nyuszika megszólalt:

- Ma délre a Fekete tengernél leszünk!

- Hogyhogy a feketénél, hiszen én már a fehértől is rettegek, feketét meg végleg nem óhajtok látni! - kezdett kiabálni felesége és a legszívesebben gyalog indult volna szülőhazájába.

Nem csoda, hiszen a Fekete tenger nevének hallatán úgy megrettent, hiszen úgy gondolta, a víz amarra oly fekete, mint a tinta. Hiába nyugtatgatták a csukák, Nyuszikáné nem hitt nekik, míg meg nem tapasztalta, az ottani víznek csak a neve olyan furcsa, de valójában olyan, mint bárhol másutt a kerek világban. A dunai halak elköszöntek, szépen kérve békességet, majd jó utat kívántak a nyuszifamíliának.

A Fekete tenger bizony jóval hatalmasabb, mint Nyusziország. Nyuszikáné nem győzött ezen csodálkozni, hiába is mondogatta Nyuszika napról napra:

- Hiszed, vagy sem, majd megtapasztalod, a Fekete tenger csak egy pocsolya és mivel mi a világot akarjuk megtapasztalni, nagyobb tengerre kell lelnünk!

Alig telt el egy nap és máris Isztambulban találták magukat. Efféle várost Nyuszikáné még nem látott, de Nyuszika sem vehetett ez idáig szemügyre eleven törököt. Mindenütt érdekes templomok, karcsú, magas tornyokkal övezve. Nyuszika időzött is volna a hitetlenek földjén, valamit talán megtanulnak, de az asszonya folyvást tiltakozott, nem és nem! Hiszen az itteniek feleségei állítólag kísértetekre hasonlítanak, arcukat elfödik, csak szemüket lehet szemügyre venni. Egy kicsit tartottak attól mindketten, nem értik meg magukat a törökök világában, így aztán tutajukkal csak elsuhantak a város mellett és még csak nem is éjszakáztak volna az oszmánok országában, ha nem kellett volna.

- Idehallgass, asszonykám, nem játék az, ami most jön, hiszen hamarosan megpillantjuk a legvalódibb tengert, ahol harkályról még csak nem is álmodhatunk, hiszen ennek még partja sincsen. Előttünk víz, mögöttünk víz. A

partra nem ugorhatsz, harkállyal nem játszatsz. Hiába vagyok bölcs, a sós vízzel nem itathatlak! Ma éjjel élelmiszert kell hoznunk a tutajra, hogy legyen mit ennünk.

Nyuszikáék meg is álltak, káposztát kerestek, lóherére sem leltek, de miképpen találhatnak effélét a nyuszi család tagjai a törökök földjén? Valami furcsa, soha nem látott fű borított mindent, amelyek csak a tapsifülek számára bizonyulnak megfelelőnek. Emitt édes narancs, amott mézédese füge. Nyuszikánénak nem ízlik a cipekedés, inkább csipeget valamit. Talán a sokféle finomság is megártana neki, ha végül nem csalódná bennük. Valami gömbölyű gördül a lába alatt, mire így kezd el gondolkodni:

- Aha, végre találtam egy szép narancsot, édes csemegét. Egy kicsit még élvezem illatodat, aztán megeszlek! A nyál azonban összefutott a szájacskájában, így aztán még megszagolni is elfelejtette a narancsot. Nem is élvezte annak illatát, csak beleharapott és mikor fogai belevástak a könnye is kicsordult és a fogacskái is majd elvástak a savanyú íztől.

- Jaj Nyuszika, azt hiszem, meghalok!

Nyuszika odaugrik, rémület vesz erőt rajta, de mikor megszagolja a furcsa gyümölcsöt, csak mosolyog, hiszen a citromtól széles e világban talán még senki nem vesztette életét.

Nyuszikánénak hirtelen elege lesz a török világból, hiszen a káposztatorzsa sokkal, de sokkal finomabb a citromnál. El is kezdett készülődni, a tutajra hordta be az ennivalót, ahogy csak bírta. Mégis sokat késlekedett, így aztán nem csoda, hogy hajnalhasadáskor Nyuszika aggódva csóválta fejét, hiszen nem úgy tűnt neki, mintha elegendő eleséggel rendelkeznének a hosszú tengeri útra. Gyötrődni azonban csak addig gyötrődött, amíg el nem érték az igazi

tengert. Amott előttük víz, mögöttük víz, mindenhol víz és még annyi földet sem látnak, amelyen a nyuszik mancsa elférne. Annak öröme, hogy idáig eljutottak, öröme, hogy ugrándoztak, csoda, hogy autójuk nem zuhant bele a tengerbe.

Milyen kalandokat éltek át Nyuszikáék a tengeren

Széles a víz, igen széles, rajta tutaj himbálódzik, amott üldögél Nyuszika és Nyuszikáné. A napocska lassan mozog, Nyuszikáékra csak úgy ragyog. Másodszor kel fel és bizony nem feledkezik meg a tutajról, Nyuszikáéknak lenget, sugaraival rajtuk merengett. Elérkezik a harmadik nap, a napocska el is mosolyodna talán, de odalent a tutajon valami történhetett, hiszen szomorúságra figyel fel. Mi lehet az oka a bánatnak? Nyuszikáéknak elfogyott az ennivalójuk. Ide néznek, oda lesnek, hátha valami növénykét felfedeznek, de annak már hűlt helye, még az illata is köddé vészett. A partra ki nem ugorhatsz, lóherére sem lelhatsz, a partnak se híre se hamva. Mit lehet tenni? Nyuszikáék gyötrődnek, a napocska odafent az égbolton. Segítene ő, de nem teheti. A fénylő gömb negyedszer is feljön az égboltra, a tutajra a legszívesebben nem is pillantana, hiszen attól fél, a vakmerő vándorok talán már nincsenek is az élők sorában. A tenger felett kimerült fecske repül, majd megszólítja Nyuszikáékat:

- Barátai, megpihenhetnék a hajótokon?
 - Csak ereszkedj le nyugodtan, még kapóra is jössz nekünk, hiszen ha megkeresed a házunkat odahaza és elmeséled a mieinknek, miként haltunk éhen, itt, a messzi tengeren.
 - Talán meguntátok már az életeteket? - álmélkodott a madárka, mikor helyet foglalt mellettük.
 - Akarunk, amit akarunk, de mi másra várhatnánk, hiszen semmi harapnivalónk nincsen!
 - Szerencsétek van, hogy reátok leltem. Jó tanáccsal szolgálok nektek!
 - Ó, csak adj tanácsot nekünk fecske testvérke, hiszen már a szemeimet sem tudom nyitva tartani, oly gyenge volnék, - panaszkodott Nyuszikáné.
- A fecske belekezdett.

- Mielőtt lepihentem nálatok, rétet láttam a közelben úszni. Mikor valaki az éhező tapsifülesnek a rétről mesél, az olyan mintha nyomorúsággal akarná jóllakatni. Nyáluk összefutott a szájukban és irigykedni kezdtek a fecskére, hiszen annak szárnyai vannak.

- Nyuszika barátom, evezz egy kissé jobbra és rögtön a rétnél lesztek! - javasolta a fecske. Nyuszika evezni kezdett és felesége kimeresztette a szemét, hátha mielőbb felfedezi az úszó mezőcskét.

Hiába vágyakozol a tengeri legelőre, azt csak akkor pillantod meg, amikor már a közepében vagy. A tengeri fű szétszórva úszik a víz tetején és mikor meglátták, Nyuszikáék örömeikben rögvést talpra ugrottak. Ették, ették, a fecskének köszöngtették, hívogatták, szölongatták, maradjon velük, de minden hiába. Tengeri fű van, de bogarak nem élnek errefelé, így aztán mitől lakhatna jól a madárka. A fecske elreppent és egy szempillantás múlva már mancsukkal is hiába integettek volna, úgy eltűnt, mintha ott sem lett volna. A napocska a

hatodik reggel a vidám nyuszi családra lel. Szellőcske lengedez, és tengeri nótára tanítja a tapsifüleseket, csodás történeteket mesélve.

- Én vagyok a legfiatalabb a szélcsaládban, - mondja nekik, - az emberek szeretnek, a vidám tengerészek nekem dalolnak, testvérüknek tartanak. Két bátyám van. Az idősebbiket szélnek nevezik. Az emberek hálásak neki, hiszen ő mozgatja a vitorlásokat. Fúj, fújdogál, a vitorlát kifeszíti, az evezősöket is segíti. De a legidősebb bátyám, a vihar, no, ő mindig bosszús, hiszen öreg már és mindkét lábát csúz gyötri. Mikor fáj neki, bosszús lesz, megharagszik, lábát a sós tengeri vízbe teszi, mérgét a tengerész rettegi. A tenger hullámokat vet, nagyobbát a háznál is. Olyan vihar kerekedik, amelyet a hajósok hetvenhét napig nem feledik.

- Árudd el szellő, bátyáid errefelé is járkálnak? - faggatózott Nyuszikáné.

- Az idősebbik minden nap, a legöregebb pedig elég sokszor.

Nyuszikáék hallgatják, gyötrődnek is eleget, szenderegni sem tudnak, a tengeri fű is ízetlennek bizonyul.

- Ej Nyuszika, Nyuszika, otthon kellett volna maradnunk! - mondja Nyuszikáné. - Házunk van, előtte lehetne kertünk, ott a bakkecske a kertészünk, aki a káposztára felügyelne.

- Csak ne mondd ezt! A kecske nem megbízható, káposztát sem ehetnének és a világot sem látnánk.

- Ó én vigyáznék rá! Ha szakálla megremegne, rögtön tudnám, torkoskodni vágyik. A tappancsommal megfenyegetném és te azt mondanád, levágatjuk a szakállát, amitől rögvest megrettenne.

- Félnél-e vagy sem, de nem mesélhetnél a törökökről, hiszen így nem látnád őket.

Abban a pillanatban a távolban fehérre változott a tenger, mintha valaki fényes út vágott volna rajta. A szelek családjának középső testvére érkezett meg. Leszállt a víz tetejére, le is telepedett, szétfutott mindenfelé és Nyuszikáék tutaját is megkerülte. A jármű megbillent, ringatózni kezdett, Nyuszika és felesége pedig egyszerre kiáltott fel.

- Állj meg te szél, egy szóra, mesélj nekünk, mint azt öcséd is tette! - szólítgatja Nyuszika, de a szél mintha nem is hallaná, fut tovább és ezüstös csíkokat rajzol a tenger felszínére. A tutaj billeg, ringatózik tovább, de Nyuszikáéknak mindez már elég.

- Talán a kobakom forog, - közli Nyuszika.

- Én sem érzem másként, - bizonygatja Nyuszikáné.

- Fáj a gyomrom, azt sem tudom, mi van velem! - jajgatja felesége.

- Velem sincs ez másként, hiába vagyok okos, ilyen nyuszi betegségről még csak nem is hallottam. Mióta a világ, világ, a tapsifüleseket a pocakja nem gyötri.

Elérkezik a hetedik nap, Nyuszikáékra pillant, de el sem mosolyodik, hiszen látja feneketlen bánatukat.

- Mi történhet? - tűnődik, majd feljebb kúszik az égen, újra őket nézi, és rögvést felvidámodik.

- Nyuszikáék tengeribetegséget kaptak, hiszen eddig még ilyen utazásban nem volt részük és most úgy gondolják, eljött értük a halál.

Mire a nap lenyugodott, vége lett a tengeri betegségnek. Nyuszikáné tengerésznótát dúdolt és férje csak úgy szökdécselt hozzá.

Miként riasztotta meg Nyuszikáékat a szélcsalád legidősebb gyermeke

Sötét az éjszaka, koromfekete tenger, rajta tutaj, azon meg autóba és abban szendereg Nyuszika és Nyuszikáné. Nyuszika felébred, tappancsával szemét törli, de nem kell sokáig ezzel foglalatzkodnia, hiszen az magától pattan ki. Tűnődni kezd:

- Éjszaka van, aludnom kellene, de nem akaródzik.

Végig sem gondolhatja miként és merre, aztán megszólal felesége:

- Álom messze jár, az égboltot nézem, csillagokban gyönyörködnék, de egyetlen egyet sem látok. Mit jelent mindez?

- Mit jelent, mit jelent, ha én azt tudnám. Megállíthattam volna a legfiatalabb széltestvért, hiszen egy pillanattal ezelőtt erre járt, és ő bizonyosan megmondta volna.

- Úgy vélem, már régen virradnia kellene, - mondta Nyuszikáné. Bizonyosan felhők vannak az égen, ezért nincsen még világos.

- Ej, asszonykám, tényleg semmit sem látsz?

Bizony még az orrom elé tett mancsomat sem látom, bár jó a szemem. Úgy érzem, közöttünk szaladt el a szélcsalád középső testvére.

A messzeségben villámlott egyet, a tenger felzúgott, megérkezett a középső testvér és a tutaj úgy imbolygott, mintha meglökték volna. Nyuszikáék kiugrottak az autóból, a tutaj gerendáira telepedtek. Felettük fekete felhők, azokban fekete madarak, a tutaj körül fekete hullámok.

- Mi történik Nyuszika?

- Én sem tudom, Nyuszikáné, asszonykám.

- Talán a szélcsalád legidősebb testvére közeledik?

- Nem tudom Nyuszikáné asszonykám.

- Ha ő érkezik?

- Legalább szemügyre vehetjük.

- Mi lesz, ha meglátjuk?

- Kifaggatjuk, fáj-e a lába.

- Mi lesz, ha elmondja?

- Megnyugtadjuk.

- Mi van, ha nem nyugszik meg?

- Kérlelni fogjuk.

- Hiszen öreg és süket, minket sem hall meg!

- Ha így van, jaj nekünk!

Akkor harmadszor is villámlott egyet, de most már egészen közel, tüzes lövedékként fúródott be a magas hullámokba, melyet a szélcsalád legidősebb testvére üzött maga előtt.

- Itt a vihar! - kiáltotta Nyuszika, megragadva az autót, hiszen a tutajt csak úgy dobáltak fel, le a hullámok és a kocsik majd belezuhantak a vízbe.

- Tartsuk meg, tartsuk! - rikkantotta Nyuszika. Nyuszikáné meghallotta és húzták, vonták az autót, ahogy csak erejükből tellett.

Jött a hullám, megragadta és magasba repítette őket, feljebb, mint a kukurikúfalvi torony, pedig a kukurikúfalvi torony igencsak megtermett.

- Az égbe repülünk, a világ már nincs mivelünk!- sikoltotta Nyuszikáné, de abban a szempillantásban a hullám a mélybe taszította őket.

- A pokolba jutottunk és már semmi sem segíthet rajtunk, a víz elragad minket! - kiabálta Nyuszika, a gerendába kapaszkodva, beletörődve a sorsukba. Újabb hullám érkezik, felemeli őket és az egyik a másiknak adja át. Talán kiáltanak, morajlanak is a hullámok egymásnak:

- Nekem add, én magasabbra dobom azokat.

- Adom, adom! - feleli a másik, - sietnem kell, a szél bátyó utol ne érjen.

Nyuszikának tutaja ismét fenn az égen, ahogy adogatják a hullámok egymásnak. Villámlás, csattanás, tüzes lövedékek az égből, a víz habzik, vad táncot lejt és a szerencsétlenekkel senki sem törődik. Dühöng a szél, ömlik az eső, örült hullám érkezik, a tutajnak vágódik, és reccs! A jármű száz darabra hullik.

- Jaj, nekünk, jaj!- kiáltja Nyuszikáné.

- El ne engedd a gerendát! - tanácsolja Nyuszika.

Hiszik, vagy sem, Nyuszika keresztet vetett félelmében. Egy arasznyira sem látott, hiszen víz ment a szemébe és még csak kiáltását sem lehetett hallani.

- Te tenger, tenger és te szél bátyó, a szélcsalád legidősebb testvére, ide hallgassatok! - kiáltotta Nyuszika. - Ide hallgassatok és velünk számoljatok, mert mi olyan nyulak vagyunk, akiknek nincs párja széles e világon. Piros nadrágom van, melyből farkincám sem áll ki, és ha itt lelem halálom, ilyen tapsifülest többet a világ sem lát!

A tenger meg nem hallotta, a szél ügyet sem vetett rá, hiszen öreg már ezer esztendeje és senki sem siethetett a segítségükre.

- Nyuszikáné, asszonykám, aztán életben vagy még?

- Élek, élek, de már nem sokáig.

- Aztán iszod-e a vizet?

- Iszom, hogyne innám, hiszen tele a szám vele.

Imígyen szolongattak, hullámokkal viaskodtak, csak nyuszi büszkeségüket, a füleiket óvták, gerendába kapaszkodtak, és mikor a villámok cikáztak az égen, fejükkkel bólintgattak.

Így telt az idejük, míg a szélesalád örökké morcos, legidősebb testvére meg nem juhászodott, ő, aki a tengerészek legfőbb ellensége. Szerencsére, a hatalmas hullámok egyre távolodtak tőlük. A hatalmas vihar széjjelszakította a sötét felhőket és hamarosan kivilágosodott. Mivel a felhők eltűntek a villámlás is abbamaradt, hiszen azok a fellegekben jönnek-mennek. Az égzengés elmúltával Nyuszika felemelte balfülét egy kicsit hallgatózott, majd vidáman felkiáltott:

- Nyuszikáné, asszonykám! Örvendezz, hiszen vége a viharoknak. Nézem, nézem, de egyetlen hullámot sem látok.

Nyuszikáné is magasra emeli fülecskáját, körbe is néz, aztán örvendezve mondja:

Zúgást nem hallok, a szelet nem érzem, de a hátam mögött örömet, nagy örömet látok. Gyorsan nézz arra és te is meglátod!

Nyuszika figyel, füleit hegyezi, melyet a tapsifülesek akkor cselekednek, ha nagy öröm éri őket. Mellettük szépen úszik az autójuk. A víz nem öntötte el, a vad hullám sem tett benne kárt, csak egy kissé csatakos volt, amitől még szebbnek látszott.

- Dicsőség nekünk dicsőség! Az autónk százszor derekabb a legfényesebb hajónál is! - kiáltozták, a kocsit dicsérték, mancsaikkal evezgetve hozzá.

Egy szempillantás múlva már az autóban ültek és vidáman hahotáztak. A távoli felhő alól kikukucskált a napocska, aranyos szakállal bólintva feléjük, aranyos, meleg kezet nyújtva a tapsifüleseknek. Megszárította fülecskéjüket, bajszukat és végül ruhácskájukat. Mosolyogtak, nevettek örömükben, hogy kalandjuk nem végződött rosszabbul.

Miként találkoztak Nyuszikáék a cápával

Ülnek Nyuszikáék az autóban, az meg viszi őket és közben arról beszélgetnek, mekkora ijedelem lesz Nyuszi országban, ha megtudják, mekkora vihart éltek át a tengeren. Ha felnéznének az égre, látnák, miként integet a napocska neki, de fel sem pillantanak. A napocskának az ijedtségtől megdermednek aranyos sugarai. Nyuszikáék háta mögül óriási cápa közeleg. Szinte röpül, mint a kilőtt nyílvessző, mély barázda marad nyomában a tengerfelszínen. Röpül, hatalmas pofája tátva és eltűnik az autó, meg Nyuszikáék is, se hírük, se hamvuk nem marad. A napocska beugrott egy felhő mögé, hogy ne is lássa a szörnyű dolgot, ami megesett szemei előtt. Nyuszikáék minderről mit sem sejtene, csak elsötétedik a világ a szemük előtt, a tengert többet nem látják, sem az égboltot, de még magukat sem.

- Nyuszika kedvesem, csak azt mondd meg, itt vagy-e még?

- Itt volnék.

- Életben vagyok-e?

- Ha én élek, akkor te is!

- És te tényleg élsz?

- Várj egy cseppet, meglengetem a fülecském, megszámolom tappancsaim, és ha mind megvan, akkor bizony életben vagyok.

Nyuszika füleit lengette, tappancsait meglelte és a farkincájával együtt mind az öt végtagjára rábukkant. Megnyugodott és így szólt:

- Mindenem megvan, életben vagyok. Ha én életben volnék, veled sincs ez másképpen, hiszen élő nem tudna halottal beszélgetni.

- Hála istennek! Csak azt áruld el nekem, merre vagyunk.

- Nem tudom, így meg sem mondom, de úgy tűnik, a cápa gyomrába vetett minket a sors.

Elhallgattak, gyötrődtek, moccanni sem mertek, bár volt elegendő helyük, hiszen a hatalmas állat még csak alig reggelizett. Végül Nyuszikáné nem bírta tovább:

- Nyuszikám, úgy vélem és gondolom, megnézhetnéd, nem nyelt-e a cápa netán lámpát is, hátha lehetne világosságunk.

- De bizony, felfalta! - felelte rögvest Nyuszika, ha másikat nem is, a miénket bizonyosan és ez most kapóra jön nekünk.

Azért így válaszolt, hiszen elméjébe ötlött autójuk, amelyiken van világítás. Így is volt. Nyuszika bekapcsolta a lámpát, de az, amit maguk körül láttak, nos, az nem örvendeztette meg őket. A cápa közben tovább úszott, egyfolytában tamáskodott, miféle halat is nyelhetett el legutóbb, aminek ilyen furcsa íze volt. Okosat kiötlölni nem tudott és zavarában az afrikai partok felé vette az irányt. Amerre elsuhan, a többi hal menekülésre fogta a dolgot, hiszen jól ismerték falánkságát és hatalmas erejét. Ő azonban most nem is hederített a többiekre. A távolban megpillantotta a partot és amott valami fehérlett.

Nem halak az már bizonyos, hiszen ilyeneket még nem láttam, de lehetne valami kedvemre való, no, ezt már csak megnézem.

Repül a cápa, a szája csak tátva, talán most olyan reggeliben lehet része, amellyel akármikor nem szerencséteti a sors. A part mellett furcsa, fehér kockák dagadnak ki, mikor feltámad a szél. Felismerhetné őket a cápa, hiszen azok vitorlások, emberi hajók, és azokkal a legjobb békességben lenni. Látja rajtuk az embereket is, hallott már felőlük elég rosszat, de fel sem fogja, miként jelenthetnének órá, az erős és hatalmas cápára nézve az aprócska emberek.

Farkával csap egyet, már száz lépéssel közeledik, és amikor újra oldalra suhint - az evezősök felfedezik, jeleket adva egymásnak, olyasfélét, melyet a hatalmas hal nem vesz észre, így nem is tud azokról. Az emberek meglapulnak, adott jelre megindulnak, az egyik csónak ide, a másik oda, a harmadik előre, a negyedik hátrasiklik. A cápa mindebből semmit sem sejt, és végül, mire felfedezi amazokat, a csónakok minden irányból körbefogják.

„Félnek tőlem, ezért spricceltek szét” gondolja magában és bátorsága tovább nő belsőjében.

„Egyiket a másik után elkapom, és amelyik előtt kinyitom a szám, az becsusszan és már a zsákmányom is lesz.

De mikor az első csónakra vetette magát valami erős ütést érez a farkán. Oly erőset, hogy az egész testén fájdalom hullámszik végig. Megperdül, azon akarva bosszút állni, aki a farkát korbácsolja, de senkit sem lát, csak újfent érzi a fájdalmat. Valami láthatatlan jobbról, balról üti, észre nem vehető lövések záporoznak, és azt sem tudja, miként menekedhetne meg előlük.

- No, most aztán nem jutok finom reggelihez, - mondja a cápa magában, ereje elhagyja, szívesen elillanna, de már képtelen erre.

Végül hatalmas, kötélhez erősített nyílvessző repül feléje és belefúródik testébe. A csónakokban ülő bátor vadászok, a győzelmük jeléül felkiáltanak. Az állat menekülni immár képtelen, hiába is minden erőfeszítése. Egyedül Nyuszikáék nem tudnak semmiről, hiszen ott csücsülnek a hatalmas hal gyomrában. Odabent ezer és egy zug és hirtelen, mintha földrengés lenne, az egyik sarokban találják magukat, majd a másikon és így hánykolódnak minden szegletbe. Testük elzsibbad, lábaikat nem érzik, lélegzetüket is visszafojtják.

- Nyuszikáné, asszonykám, mit szólna ehhez a mostani táncunkhoz?

- Semmit sem mondhatok, erőm elhagyott, de ha tudnék, rögvest felelnék, mert bizony a lagzinkban sem ugrándoztunk annyit, mint most. Ha rögvest be nem fejeződik mindez, életemnek vége lesz és magadra maradsz.

Istennek hála, a cápa rázkódása varázsütésre megszűnt. Nyuszikáné megmaradt, szorosan fogták egymást férjcskéjével, kínlódva, meggyötörve várakoztak, rossz, netán jó világ köszönt-e rájuk.

Miként szabadították ki magukat Nyuszikáék a cápa gyomrából

Húzzák, vonják az afrikai halászok a hatalmas halat, nincsen nehéz dolguk, hiszen amazt már elhagyta az ereje és a víz is segíti munkájukat. A kötél másik végét az árbocrúdhhoz erősítik és éneklésbe kezdenek, hiszen jó fogásban volt részük. A szél fúj, fújdogál, a vitorlák kifeszülnek, evezniük sem kell, így aztán kellemes útban van részük. Kisvártatva a parthoz érnek, ahol már számos halász várja őket, akik álmélkodni jöttek, hiszen bár van erre elég cápa, de ekkorát, bármikor elejteni sem tudnak. A sikeres halászok büszkék, diadalittasan lépnek csónakjaikból a partra. Mikor már odakint vannak, a többiek segítenek nekik a szárazföldre húzni a megtermett halat. Húzzák, húzzák, csoda, hogy a kötél mindezt bírja, a cápa igencsak hatalmas, az emberek alig győzik a munkát.

- Három nap múlva száz éves leszek, - mondja a legöregebb halász, de még soha sem láttam ekkora szörnyeteget. Ha mellette megyek, húsz lépést teszek meg és még a farka tövéig sem érek el.

Húzták, vonták és mire a partra vontatták, örömük a tetőfokára hágott volna, csoda történt. Az elpusztult cápa énekelni kezdett:

*Tramtata bum-bum, féljete, féljete,
Tú-tutu-tú-tú, most mindenkit széttépek!*

Úgy van, ahogy mondom, a cápa mintha még bólintott is volna. A népek közül odébb ugrik az egyik, a másik, majd mind szétszaladnak, a félelem elűzi őket. Nem látnak, nem hallanak csak szaladnak a világba. Akivel találkoznak, annak ilyeneket mondogatnak:

- Fuss, szaladj, meg ne állj, ellenségünk a cápa feléledt a szárazföldön, most minket akar elkapni és felfalni. Állítólag a homokban is tud úszni.

Egy szempillantás múlva egyetlen élő embernek sincs se híre, se hamva. Kisvártatva síri csend telepszik a tájra. Csak a cápa mond valamit, suttogós hangon és mintha felnevetne. Bizony, így is van mindez.

Odabent, a cápa gyomrában éldegél Nyuszika és Nyuszikáné, először azt sem tudják, mitévők legyenek, de Nyuszika bölcs és rögvest kifundál valami okosságot.

- A cápánk elcsendesedett, körül kellene néznem, mi is történhetett vele, - mondta és kimászott a hatalmas hal torkáig, ahonnan annyit látott, amennyit csak akart.

Mindez éppen akkor történt, mikor a halászok a partra vonatták a szörnyeteget. Nyuszika így szólt feleségéhez:

- Örvendezz, mássz ide hozzám és rögvest megtudod, olyan jó dolgunk van, amilyen eddig soha nem volt.

Nyuszikáné kissé félős, nem is örvendezett, félelmében megremegett:

- De hiszen én csak fekete embereket látok!

- Az a jó, hogy látod őket! - bólint Nyuszika, minden félelem nélkül. - A cápa a gyorsabban vitt minket, mint a tutajunk, és ha a négereket látod, ez a legbiztosabb jele annak, hogy Afrikában vagyunk.

- A fehérekhez hozzászoktam, de a feketéktől remegés fog el!

- Ne gyötörd magad, hozd csak ide a dobot, meg a kürtöt, aztán olyat láthatsz, amit eddig még nem.

No bizony meglátta és csodálkozása nevetésbe fulladt, mikor látta a halászokat a világba inálni. Kisvártatva elsőként akart előjönni. Mikor előbukkant négy különös fa üdvözölte, amelyeknek, láss csodát, nem voltak ágai, csak levelek a csúcsán. Az egyiken madár üldögélt, se nem szarka, se nem bagoly, de még csak nem is ismerős, akihez lehetne beszélgetni. Úgy bizony, Afrikában minden másként van, mint a nyulak országában!

Nyuszikáné nem győzött álmélkodni. Ura azonban kevés időt hagyott neki minderre, mert kisvártatva megszólalt:

- Itt vagyunk, jól vagyunk, tengerparton heverészünk, friss füvecskét legelészünk, de miként kapjuk vissza autónkat a cápa gyomrából? Ki kell valamit ötölnünk.

Bölcsekedtek, mint csak tudtak, végül Nyuszikának támadt ügyes gondolata. Elsőként összeszedték a megriadt halászok által eldobott evezőket és mindenféle fa rudakat, amelyekkel kezdte kinyitni a cápa száját. Alátámasztotta az alkalmatosságokat, így alakítva ki az utat az autónak. Aki nem próbálta, nem tudja, mekkora munka volt, és aki tudni akarja, próbálja meg. Az autó már odakint, kerekei is működnek. A motor dohog, a kürt is működik és mindez az afrikai madarak legnagyobb riadalmára. Nyuszikáné dalra fakad, férjecskéje dobol hozzá, és ha valaki látná őket, bizonyára irigyelné őket. Ki az, aki

közülünk, aki ilyen könnyen eljutna Afrikába, mint a bátor Nyuszika és felesége Nyuszikáné?

Miként veszítették el Nyuszikáék az autójukat

Nyuszikáék három napig el sem mozdultak a tengerpartról, hiszen pihenniük kellett és levelet is írniuk szüleiknek, az új házikóba. Igaz, ami igaz, az írás könnyen ment. Narancslevelet letek, és azon három lyukat rágtak, ami a nyuszi beszédben igen sokat jelent.

Az első: Az új házikóban élő kedves szüleimnek, nyuszi országban.

A második: Afrikában vagyunk és az egész kontinenst nekünk ajándékozzák, hiszen félnek tőlünk.

A harmadik: Éldegélünk, pihenünk, tappancsunkra ügyelünk és mivel semmiben sem szenvedünk hiányt, semmit sem kívánhatunk.

Efféle levelet írtak. Könnyen lelnek postást, aki a levelet elviszi, hiszen az afrikai tengerpart tele fecskével, akik az egész világot és benne minden országot ismernek.

A harmadik napon Nyuszika az autót kezdte az útra felkészíteni.

- Nyuszikám, férjecském, aztán merre viszel engem? - kíváncsiskodott Nyuszikáné.

- Először Egyiptomba utazunk, hiszen minden valamirevaló utazónak, aki Afrikába érkezik, Egyiptomot kell elsőként felkeresnie.

Kisvártatva elindultak és hamarosan Egyiptomban találták magukat. Nem tettek meg nagy utat, mikor megálltak egy pálmaligetnél, a hűvösben kicsit pihengetni, hiszen az afrikai nap kegyetlenül tűzött. Enniük is szükséges a nyulacskáknak, abból, amit autóval hoztak magukkal. Ott üldögélnek a pálmafa árnyékában, lábaikat nyújtóztatják. Nyuszika dobolásba kezd, hiszen ez a legkedvesebb szórakozása. Nyuszikáné kicsit dudál, mert a kedvenc alkalmatosságát egy pillanatra sem téveszti szem elől, majd megszólal:

- Mikor visszatérünk hazánkba, nyusziországba, nem feledkezünk meg a narancsmagról. A házikó elé elültetjük, narancsfák nőnek majd belőlük. Rajtuk illatos gyümölcsök, és aki meglátogat minket, kettőt kap belőlük, az egyiket szagolgatja, a másikat megeheti. Ó bizony, nagyon irigykednek majd ránk!

- Úgy lenne, ha lehetne, - bólint Nyuszika, - de minálunk hiába ültetsz narancsmagot! Kikel, megnő, de gyümölcsöt nem terem, hiszen a narancsfára hó nem hullhat.

- Talán Afrikában nem havazik?

- Soha nem is fog! Itt nincs tél és jó az itteni nyulaknak, mert nem kell meleg bundát vásárolniuk a hideg ellen.

Nyuszikáné elszomorodott, mikor meghallotta, hogy a házikójuk elé tervezett narancsfákból semmi sem lesz. Először arra gondolt, hogy vehetnének a fáknak hatalmas esernyőt, de Nyuszika rögvest megmagyarázta, hogy az semmit sem védene a hideg ellen. Így aztán pihengettek, jókedvűen beszélgettek. Nyuszika ismét dobolni kezdett, nem is sejtve, mekkora veszélyt hoz ezzel rájuk. A dob hangját meghallotta két fekete, aztán a hang irányába közeledni kezdtek és

felfedezték Nyuszikáékat a pálmafák alatt. Csöndben odaosontak, lélegzetüket visszafojtva, semmi zajt nem csapva. Üldögélnek Nyuszikáék, ücsörögnek, semmit sem sejtene, afrikai virágokat gyűjtöttek, most meg örülnek mindennek.

- Várj csak asszonykám, milyen okos leszek, ha beutazom az egész világot!
- kezd dicsekedni Nyuszika. Mindent tudok majd, bölcs könyveket írok. Olyan hírnevem lesz, hogy a legjobb iskolába hívnak majd professzornak. Szemüveget veszek és mikor az orromra biggyesztem, nem lesz nálam okosabb a földkerekségen. Vagy rögvést királlyá választanak itt, Afrikában és olyan trónra ültetnek, amelyet a világ még nem látott. Egy csúcson fogok üldögélni és onnan parancsolgatok, te, kicsi feleségem, mellettem leszel, büszkén ücsörögsz és a szolgák káposztával kínálnak majd minket. A jobbágyok aranyszoknyát varrnak neked, meg ezüst fejkendőt, és amikor útnak indulunk, hetvenhét pár csikó húzza a hintónkat.

- Ej, lesz-e vajon! - kiáltotta el magát Nyuszikáné, mikor valami felberregett a hátuk mögött és mikor odanézték, majd elalélta az ijedtségtől. Úgy van, ahogy mondom, úgy bizony, egy pillanat alatt odalett a dicsőség és az afrikai királyság. Az autó motorja felbőgött és az odakúszó néger beugrottak és szél előtt, por utána, a feketék elvitték az autót, egy szempillantás alatt se híre, se hamva.

Nyuszikáné a mancsait tördelte, jajveszékelt, könnyecseppeket hullatott és majdnem elájult, hiszen nagyon szeretett utazni a masinában. Fél életét odaadta

volna, ha tehetné, de ki az, aki elfoghatná a fekete gonosztevőket? Az utat nem ismeri, a homokon sem tud szaladni... A szomorú Nyuszikáék soha többet nem látták autójukat, de aztán egy kicsit felvidámodtak, hiszen a dob és a duda megmaradt, amelyek állítólag a legértékesebb fegyverek széles e világban.

Miként jutottak el Nyuszikáék a piramisokhoz

Megy lefele a napocska az égboltról, álmos már, ideje lefeküdni. Kisvártatva besötétedik. - Állj meg egy pillanatra napocska! - szólítaná meg Nyuszika, hiszen a sötét éjszaka riasztja őket a pusztaságban, azt sem tudják, hol hajtsák álomra a fejüket. Nem is olyan messze hatalmas, szögletes épületeket látnak, de ablakok nincsenek azokon.

- Ki bírja ki ilyen házakban, hiszen még a világosság sem szűrődik be a belsejükbe! - tűnődik magában Nyuszikáné és amikor megszólal, Nyuszika kedvesen magyarázza neki, amott se nem falu, se nem város, de még csak nem is tornyok, hanem piramisok magasodnak távolabb.

- Tudod Nyuszikáné, asszonykám ez itt egy temető, - mondja Nyuszika. - Ide valaha hatalmas sírokat emeltek.

- Jaj, jaj, hiszen ezek még a toronynál is magasabbak!

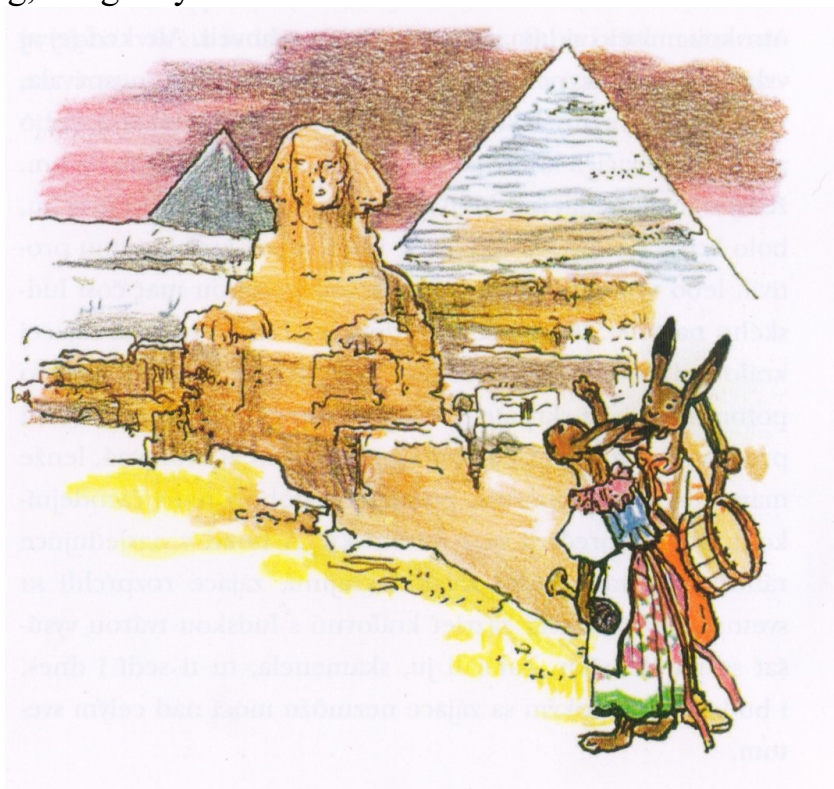
- Magasabbak, vagy sem, de mindaz igaz, amit mondtam. Itt temették el valamikor a nyuszik királyait és a síremlékeknek magasabbnak kellett lennie, mint a közönséges embereknél. Az emberek még manapság is titkolják a nyuszi királyokat, hiszen szégyellik, hogy valamikor a mieink uralkodtak a világ felett. Úgy mondják, hogy itt az egyiptomi királyokat, tehát a fáraókat helyezték végső nyugalomra, de mi, bölcsőbb nyulak tudjuk, hogy mindez mesebeszéd. Hiszed, vagy sem, de itt alusszák örök álmukat a nyuszi uralkodók. Haláluk előtt sok ezer rabszolgát hozattak ide és velük építették fel hatalmas sírboltjukat, a piramisokat. Odalent arannyal rakatták ki és a nyuszi festők-művészek ezüsttel festették ki. Mikor a nyuszi király elhunyt, drága olajokkal kenték be a fülétől a farkincájáig, de még a négy tappancsát is. Aztán értékes vászonba tekerték be testét és úgy temették el. Az egész világ egy esztendeig gyászolta, de akinek ehhez nem fülött a foga, annak sebet kellett ejtenie az orrán. De tudd meg Nyuszikáné, asszonykám, azidőtájt a nyuszik nem voltak olyan törpék, mint manapság. Hét öl magasra nőttek, a fákat majd a csúcsig legelték. Látod itt, ezeket a pálmákat, nincsenek ágaik, csak leveleik odafent, nos, ezek azok a fák, a régi szép időkből. A nyúl volt akkoriban a legnagyobb úr!

Nyuszikáné még a lélegzetét is visszafojtja, úgy hallgatja mindezt és lelki szemei előtt hatalmas tapsifülesek jelennek meg. Nem messze a piramistól egy hatalmas fejet lát kikandikálni, nagyobb még egy háznál is.

- Mondd csak Nyuszikám, mi az a furcsa szobor amott, melyre, ha csak rápillantok, a hideg futkos a hátamon?

Nyuszika mindenben járatos, így nyugtatja. - Semmitől se tarts, hiszen az egy kőből készített fej, itt áll már ezer esztendeje. Azt is elmesélem neked, miért dermedt kővé. A leghatalmasabb nyuszi királyt pazarló feleséggel áldotta meg a balsorsa, olyannal, akinek semmi sem volt megfelelő. Még álomra sem hajtotta a fejét, állandóan azon tűnődött, mit kívánhatna még, ami egyetlen tapsifüles királynőnek sem volt még. Egy alkalommal az ötlött az eszébe, emberi arcot

szeretne. Kívánságát elmondta férjének. Támadt erre, riadalom, kiabálás a királyi palotában és maga a király is ellenezte, hiszen a nyulak számára legnagyobb gyalázatot az jelentette, ha valami emberi volt rajtuk. Az uralkodó jól tudta, hogy a királynő emberi arca a tapsifülesek vesztét okozná, hiszen mindnyájan elsatnyulnának, képtelenek lennének az uralkodásra, az emberek rabszolgái lennének és rettegnének még a kutyáktól is. Mindezzel tisztában volt a királyné is, de pazarló mivolta nem hagyta nyugodni. Titokban mindent megbeszél a varázslóval, hogy az változtassa emberivé az asszony arcát. Mindjárt, másnap bajt hozott a tapsifülesekre, hiszen a nyulak szétszéledtek szerte a világban, elegendő volt rápillantani királynőjük emberi ábrázatára, mely a napon teljesen kiszáradt. Megátkozták, aki erre kővé dermedt és a mai napig itt ül, mindaddig, amíg a nyuszik vissza nem szerzik hatalmukat.

Nyuszikáné asszonyság szomorúan hallgatta a hiábavaló nyuszi királyné történetét és sokáig nem jött álom a szemére az egyik piramis alatt, ahol nyugovóra hajtotta a fejét. Végül elaludt és álmában királyné lett belőle. Ellenségei emberi ábrázat viselésére akarták rábeszélni, de ő nem hagyta magát. Rögtön úgy érezte, mintha nőni kezdene, egészen hét láb magasra, így aztán akár legelhetné is a megtermett pálmák csúcsát.

Miként riasztotta el Nyuszika az afrikai sivatag gonosztevőit

Nyuszika és Nyuszikáné az afrikai piramis alatt édesen szunyókáltak, de az asszonyka fülébe egy afrikai hangya mászott be és ettől rögvést felriadt. Nyuszikáné felemeli a jobb fülecskáját, a betolakodót kirázza, csak hogy a közeli sivatagból hangokat hall, így elszenderedni nem tud.

- Nyuszikám, uracskám kelj fel, - ébreszti Nyuszikáné Nyuszikát, - hisz olyan hangokat hallok, mintha száz őzike szaladgálna a sivatagban. Felébred Nyuszika, szemét törölgeti, fülecskáját tisztogatja és ő is hallja a közeledő hangokat.

- Add csak ide a dobot, legyen nálam, aztán majd meglátjuk, mi történik! A zaj közeledik, Nyuszikáné kikukucskál a piramis sarka mögül és majd meghal az ijedtségtől.

- Jaj, nekünk Nyuszika, szörnyűséges teremtmények jönnek felénk. Három fejük van és oly magasak, hogy még a térdükig sem tudnánk felugrani!

Odanéz Nyuszika, de csak bajuszkája mozdul meg egy kicsit.

- Neked szörnyetegek, nekem csak tevék, - mondja asszonykájának. -Tevét még nem láttál, ahogy én sem, de én mindenben jól kiismerem magam. Távoli utakról érkezik a karaván, tevéken és azokon százféle áru. Biztos, a közelben akarnak lepihenni. Vacsorázni fognak, talán minket is meghívnak, így aztán jó dolgunk lesz. Még az is lehet, hogy tevét ajándékoznak nekünk és az lenne a legjobb! Akkor nem kellene gyalogolnunk. A teve oda vinne minket, ahová csak

akarnánk, hiszen ez az állat a homokkal teli sivatagban jobb, mint a ló, de még az automobilnál is.

Nyuszika rögvest kémlelni indulna. Megnézi a karavánt, érdeklődik majd és barátságot ajánl amazoknak. Nyuszikáné azonban nem akarja magában odaengedni, így aztán ketten kerekednek fel. A megfáradt tevék a homokon hevernek, jókora utat tettek meg, terhet cipeltek, pihenniük kell. Nyuszikáékra fel sem figyelnek. Tőlük nem messze a földön szőnyegek hevernek, rajtuk vad kinézetű emberek ülnek. Hangosan tanácskoznak valamiről, vitatkoznak hozzá, meg valamit gondosan osztogatnak. Nyuszika hallgatózik, les, és amit fülel, azt látja is, sehogy sem tetszik neki a dolog. Kisvártatva egyre erősebben csóválja a fejét.

Végül azt suttogja asszonykájának:

- Ej, asszonykám- Nyuszikáné, de jó, hogy óvatosak voltunk! Hiába ajánlgattuk volna a barátságunkat, rosszul járnánk! Afrikában az emberek különösek, ehhez hozzá kell szoknunk, de itt egyikükből sem nézek ki semmi jót! Már arra is gondolok, ezek rabló beduinok. Figyeld csak meg jobban őket és mindent megértesz.

Mindketten merőn fürkészik az idegeneket. Amott a legidősebb, egy szakállas, hatalmas turbánnal a fején, a vezetőjük. Amaz éppen arról beszél, miként pillantották meg a sivatagban a karavánt. A tevék tele áruval, de csak kevés

felfegyverzett kupec őrzi őket. Abban állapotok meg, a karavánon rajtaütnek, mikor a kereskedők a pálmaligetben megállnak. A korábbi rablás is sikerrel járt és most osztják el a gazdag zsákmányt.

- Ilyen emberekkel nem köthetünk barátságot, - suttogja Nyuszika, - ezért büntetés nélkül nem engedhetjük el a haramiákat!

- Ó Nyuszikám, férjecském, miként akarsz szembeszállni ezekkel a rettenetes emberekkel? - emésztí magát felesége.

Kisvártatva mégiscsak megállapodtak, mit tesznek, hogy a rablók halálukig ne felejtsek el a mai éjszakát.

Nyuszikaék óvatosan odaosontak a legnagyobb alvó tevéhez. Felmásztak nyergébe és ott jól megkapaszkodtak. Az állat fel sem riadt, békésen szendergett tovább, azt sem sejtve, miféle vendégei vannak. A haramiák tovább üldögéltek és vitatkoztak, hiszen ők négyen voltak, tevéjük meg hét, így aztán nem tudták egyenlően elosztani az állatokat. A szakállas beduin azt javasolta, vessenek kockát és annak, aki a legkisebb számot dobja, az csak egy jószágot kap. Balszerencséjére pont neki jött ki, és nem akart belegyezni abba, amit pedig ő ajánlott. - Én vagyok a legidősebb, a vezetőtök, - szólt, - nem lehet a legkisebb rész az enyém.

Ebből aztán civódás kerekedett. Végül megállapodtak, a legfiatalabb kapja a legkisebb részt. Mikor azonban évik számát latolgatták, mindegyik olyan sokat mondott, ami még egy matuzsálemnek is becsületére válna, pedig annak az ezerig nem sok hiányzott. Semelyikük sem akart legfiatalabb lenni. Már nyugovóra készültek, azzal, hogy majd másnap megállapodnak, hiszen ez most nem sikeredett és akkor Nyuszika azt súgta asszonykájának:

- Jól kapaszkodj a nyeregbe és még jobb, ha oda is kötöd magad, aztán mikor dobolni kezdek te dudálni és mindketten kiáltozunk hozzá: Rablók, haramiák, itt vagyok, Allah vagyok, akinek haragjától a leginkább rettegetek! Rablók, haramiák, Allah megbüntet benneteket!... Majd meglátod, mi történik minderre!

No, ebből aztán valóságos parádé kerekedett! Amint Nyuszika dobolni kezdett, asszonykája dudált hozzá, a tevék mind felriadtak, felugrottak, vad vágatába kezdtek, még a szél sem érné utol őket. A gonosztevőkről pedig egy szó se essék! Egy pillanat múlva, mintha a föld nyelte volna el őket, még nyom sem maradt utánuk a homokban. Ki tudja talán még most is szaladnak, vagy ha már nem, csak azért nem inálnak, hiszen elfogyott a lélegzetük.

Miként látogatták meg Nyuszikáék a sivatag királyát

Hol volt, bizonyosan ott volt, Afrika közepén sivatag terebélyesedett. Széles sivatag, hosszú, az emberi szem be el sem látna az elejétől a végéig, gyalogosan hét nap is kevés lenne az átszeléséhez. Amott homok és homok, egy fa sem hajlong benne, gyógyító füvek sem nőnek arrafelé. Madarat, az eget járókat sem látni, bogárkát sem, csak egyetlen egy teve fut, szalad benne. Az állat úgy inal, hogy lábai nem is érik a forró talajt. Hátán nyereg, abban üldögél Nyusziká és Nyuszikáné. Mikor a tevéet elhagyja az ereje, hangot hall:

- Tevének, testvéreknek, még egy kicsit vágtsz tovább!

Az állat hallja, megáll, körbenéz és megpillantja magán a furcsa kicsi lovasokat, Nyuszikáékat.

- Ti riogattok engem? - kérdezi és nem hisz a szemének.

- Már hogyan ijesztgetnénk, - felelik Nyuszikáék, de bizony hajnal óta szépen szölongatunk, testvéreknek hívogatunk, megállásra kéregetünk, de te se nem látsz, se nem hallasz. Megállás nélkül vágatsz, csak vágatsz és mi attól féltünk, a világ végéig meg sem állsz.

Rögvest össze is barátkoztak. A teve elmesélte, halálra rémült és úgy elinalt, hogy a föld másik végén sem áll meg, most azonban szüksége van pihenésre. Nyuszikáék ebbe örömmel beleegyeztek. A jószág le is heveredett és Nyuszikáék a sivatag hajójának árnyékába telepedtek le. El is szenderedtek mindhárman. Olyan mély álomba merültek, mintha már nem élnének.

Se nem érezték, se nem hallották, mikor megérkezett a szélcsalád legidősebb testvére, a vihar. Amerre elvonult, a homok úgy hullámozott, mint a tenger, hiszen a homokhullámokat hajtotta maga előtt. Nyuszikáékat, a tevével együtt úgy betemetette, hogy hírük, hamvuk sem maradt. Ha az állat nem lett volna oly gyakorlott, többé nem látnák a világot, de a sivatag hajói kiismerik magukat a homokviharban. Mikor felriadt, felemelkedett, utasait kiásta, fülükbe belefűjt és mikor a tapsifülek tudták mozgatni nemes testrészüket, rögvest életre keltek.

- Árudd már el nekünk, teve, testvére, aztán merre megyünk ebben a végtelen és bizonytalan sivatagban?

- Rögvest meg is mondanám, ha tudnám, - feleli a teve, de magamnak is meg kell kérdeznem. Vakon futottam, azt sem tudom, milyen irányba. De amott látom zsiráf komát, aki errefelé tart, majd mond nekünk valamit.

Nyuszikák még semmit sem láttak, hiszen a végeláthatatlan homoksivatagtól majd megvakultak, de a tevének éles látása volt.

Kisvártatva megérkezett a zsiráf. Koma a komával, örömmel üdvözölték egymást.

- Miként kerültél ide, zsiráf koma, hiszen itt háromévente egyszer fordulsz elő?

- Most a sivatag királyát szolgálom, kedves komám, ezért pillantottál meg.

- Aztán mi újság az uralkodónknál?

- Bizony semmi jó, hiszen a királyunkat betegség gyötri.

- Jaj, nekünk zsiráf koma. Kisebb, vagy nagyobb bajban szenved urunk?
- Betegsége a legrosszabb, hiszen fáj a foga és engem küldött, találnék-e neki jó orvost. Sietek, igyekszem, talán csak meglelem.
- Bizony, csak keresd, zsiráf koma, hiszen mindnyájunknak baj lesz, ha doktort nem találsz!

Fut tovább a zsiráf, mellette lépked teve koma is, viszi Nyuszikáékat, de szótlan ökelme, hiszen szomorúság gyötri.

- Aztán milyen a sivatagotok királya? - kíváncsiskodik Nyuszika.
 - A legerősebb és a legbölcsebb az oroszlánok családjából. Mikor elbődül, a sivatag is megremeg, sörénye mikor megmozdul, szél kerekedik. Midőn farkát meglengeti, a levegő is csak úgy süvít, és mikor mancsát megemeli, az még a legerősebbek számára is biztos halált jelent.
- Nyuszikáné kimereszti fülecskéit, Nyuszika a fejét csóválja, de tovább faggatózik:

- Vajon a sivatagotok királya hallott már a legbátrabb nyusziról?
- No, ezt bizony nem tudom megmondani.
- Nos, ha még nem hallott, azonnal hozzá kellene mennünk, hiszen én az oroszlántól akkor sem riadok meg, még ha ő is az uralkodó.

Tevekoma egészen összerezzen a bátor szavak hallatán, megállt, a fejét leszegette és a szemében félelem tükröződött. Azt suttogta:

- Kedves Nyuszika, erre még csak ne is gondolj, hiszen ha megtudná a sivatag királya, bizonyosan nem könyörülne meg rajtad.

Nyuszika azonban elmosolyodott és még merészebben folytatta:

- Tevekoma, kedves vagy, hogy így aggódsz, de ne tarts semmitől! Csak azt áruld el nekem, igazságos-e a királyotok?

- Persze, hogy az, másként nem is lehetne az uralkodónk.
- No, még azt meséld el, megadja-e mindenkinek, ami jár.
- Megadja persze, ha nem még többet is. Csak az ellenségeivel könyörtelen, ők még a lábukat sem teszik be a királyságba.

- No, teve koma, ha így van, akkor hallgasd meg csak, mit mondok teneked. Vágtass egy kicsit gyorsabban és vigyél minket egyenesen a király elébe.

Tevekoma felhorkant, hiszen saját fülének sem hitt, ez a törpe jószág valóban a fenséges király orcája elé merészkedne. Ráadásul, az uralkodó rosszkedvű, hiszen fáj a foga.

- Te csak ne félj semmitől, - teve koma, - bátorítja Nyuszika. Odaviszel minket, nem bánod meg és majd meglátod, minden milyen jól alakul.

A teve azonban hallani sem akart az útról, így három nap és három éjjel gyözködtek, míg végre kötélnek állt. Útnak indultak, mentek egy napot, majd még egyet, míg végül a hetedik napon szörnyű üvöltést hallottak.

- Még hetvenhét mérföldre vagyunk urunktól, közölte velük a teve. - Mikor a hang olyan erőssé válik, hogy nem halljuk egymás hangját, éppen félúton leszünk.

Mentek, csak mentek a hang után és mire a nap lenyugodott, a király elé értek. Tevekoma csak úgy reszketett ijedtében.

Nyuszikáné a szája elé kapta mancsát, mikor meglátta a kócos oroszlánsörényt és a tetején az arany koronát. Igaz nem is a királyi jelképtől rettent meg, hanem az oroszlán szörnyű pillantásától, mellyel az őket méregette.

- Te meg milyen állat vagy, hogy így elém merészkedsz? - szólalt meg a fenséges úr.

Nyuszika illendően meghajolt, csak azután felelt a kérdésre:

- Te vagy a leghatalmasabb király én pedig a legokosabb tapsifüles. Te itt, a sivatagban uralkodsz, igazságot osztasz én pedig járom a világot és a betegeket gyógyítom. Hallottam bajodról és azért jöttem ide, hogy meggyógyítsalak.

- Ez a te szerencséd! - bödült el az oroszlán. - Szerencséd, hogy orvos vagy, hiszen különben nem kerülnél élve a szemem elé. Ha doktor vagy, gyógyíts meg engem, hiszen a fájdalom állandóan gyötrelemben tart.

- Sivatag hatalmas ura, szívesen meggyógyítanálak, de azonnal nem lehet. Nézd, most nyugszik le a nap és mire nekikészülődöm, addigra beköszönt az alkony és én semmit sem látok, hiszen az úton széttört a szemüvegem. Engedd meg, hogy nálad éjszakázzunk, és reggel jól elvégzem munkámat.

A sivatag király bólintott, bár feldagadt arca fájdalmasan szaggatott. Nyuszika odaszólt tevekomának.

- Világ leghatalmasabb ura, kegyeskedj rápillantani a tevekomára, aki jó szolgálatot tett tenéked! Idehozott minket, ezért jutalmat érdemel.

A sivatag ura a bajsza alatt mormogott:

- Legyen minden úgy, ahogyan akarod. Teveszolgálód megkapja a legközelebbi királyi kertemet, a pálmaligetet. Annyit ehetsz ott, amennyit csak bír. Tevekoma hálásan kacsintott Nyuszikára, tiszteletteljesen megfordult, farkával vidáman intett egyet, majd százat lépett és már neki is kezdett lakomájának. Nyuszikáéknak selyemágy jutott és kiválóan alhattak volna, ha nem riadnának fel minden pillanatban.

A sivatag királya, ó fájdalom, egész éjjel bömbölt, melytől a föld is remegett, és mindez félbeszakította Nyuszikáék éjszakai nyugodalmát.

Miként vált Nyuszika fogorvossá

Aki alszik, az alszik és időben fel is kelhet, de az, aki egész éjjel álmából percenként ugrándozik fel, az bizony legalább reggel szenderegne még. Örömmel szundikált volna még Nyuszika is. Mihelyt virradni kezd, királyi szolga érkezik, a parancssal, a doktornak öltözködnie kell.

- Mondd meg a királynak, amíg a nap nem ragyog az égen, addig semmit sem tehetek, hiszen a varázslatom hatástalan marad! - adta ki utasítását Nyuszika és a másik oldalára fordult.

Ahogy a nap felderengett az égen, a szolga ismét előkerült, de Nyuszika még a szemét sem nyitotta ki rendesen. Hunyorgott egy kicsit, majd üzent a királynak:

- Mondd meg, addig semmit sem érinthetek meg, amíg az árnyékom nem lesz nálam kisebb! Ha nem így tennék, a betegség visszatérhetne.

Így aztán Nyuszika a fél délelőttöt végigszenderegte és mikor újra felébresztették, semmilyen kifogást nem talált. Felkelt és elkiáltotta magát:

- Most érkezett el az alkalmas idő, gyorsan szaladjatok hát a segítőtársamért, tevékomáért, hozzátok ide és rögvest vége lesz a kórságnak.

Még fel sem tudott öltözni, a bajsát sem igazíthatta meg, a teve már ott volt. Nyuszika akkor egy vastag kötelet kért, egyik végét a teve farkához kötötte, a másikat öfelsége, a sivatag leghatalmasabb királyának fájó fogához. A tappancsával lengetni kezdett, a király körül ugrándozott és nyuszi nyelven, melyet az uralkodó nem érthetett, kezdett el varázsszavakat mondogatni:

Kukorica zsenge,
Káposztácska torzsa,
Nyuszi pocakjának
Kedves minden morzsa.
Ákom-bákom, mákom-bak,
Ezzel teljen a pocak!
Um, umm, fuk, fuk!

A beteg király csak úgy remegett a fájdalomtól, de mindent megtett volna. Ránézett csodálatos orvosára és pillantását annak rövid farkincájáról le nem vette, hiszen az olyan fürgén ugrándozott. Nyuszika arany tálat kért és abban maga töltött vizet és felette hétszázféle varázsigét mormolt el. Feleségét, Nyuszikánét felültette a tevére, titokban elővette dobját, és amikor senki sem várta: - bum, bumtratata, bum, bum! - éktelen dobolásba kezdett. Tevékoma ugrott egyet, vágatásba belekezdett, ez alatt az oroszlán szeme előtt elsötétedett a világ, aztán szikrákat látott. Elbődülte magát és talpra ugrott. Tevékoma nyargalt, farkát lengetve, de azon kötél feszül és a végén a lyukas fog. Ha már nincs a rossz fog, a fájdalom is megszűnik. A sivatag királya így is érzi.

Bömbölne, haragjában a fogorvosra vetné magát, de ahogy az uralkodó az állkapcsánál matat, betegségnek se híre, se hamva.

- Várj csak Nyuszika, hadd gondolkozzam, van-e még kórság a lyukas fogamban, vagy már nincsen.

- De hiszen itt vagyok, türelmesen váraozom! - Felelte Nyuszika.

- Biztos vagy benne, hogy a fog többet nem fáj majd?

- Én volnék a világ legbölcsebb orvosa és elárulom neked, a fog többet nem gyötör téged, hiszen már nincs a helyén.

Rögtön oda is adta a vízzel teli aranytálat, maga mosta ki a királyi torkot, majd jobb mancsával megfricskázta az uralkodó orrát és végül azt javasolta, kegyeskedjen a tükörbe pillantani. Honnan is lenne a sivatagban ilyen eszköz, hiszen az itteniek azt sem tudták, miféle dolog is a tükör valójában. Amit azonban a sivatag királya kér, azt teljesíteni kell, ha törik, ha szakad. Ugyan még soha nem hallottak efféléről, de teljesíteniük annál inkább szükséges a királyi parancsot. A fenséges úr megrázta sörényét, parancsot akart kiadni, de nem maradt ideje, hiszen tizenhárom, hosszúlábú strucc futott szét a szélrózsa minden irányába, tükröt keresni. Meglelték, idehozták, királyuknak megmutatták, és amikor a fenséges úr belenézett, elmosolyodott és mancsát nyújtotta Nyuszikának. Egyiket is, másikat is, majd felemelte orvosát, a térdére ültette és hatalmas jutalmat ígért neki. Látta mindezt Nyuszikáné, a vágázó tevekoma hátán ülve.

- Ne szaladj komám, hiszen semmitől sem kell tartanod! A gazdánknak jól megy dolga, király térdén lovagolva, és amit csak szeme, szája megkíván, a sivatag ura neki ajándékozza.

Körbenézett a derék teve, visszabaktatott a király elé, letette Nyuszikánét és mindnyájan úgy megörültek, hogy még a könnyeik is potyogtak a nagy vidámság közepette.

Miként tanítták Nyuszikáék az afrikai állatokat

Midőn Nyuszika oly kiválóan meggyógyította a sivatag királyát, mikor kihúzta annak lyukas fogát, az oroszlán még aznap kinevezte Nyuszikát udvari orvosának. Tanácskozott is vele, miként lehetne minden alattvalója egészséges és erős.

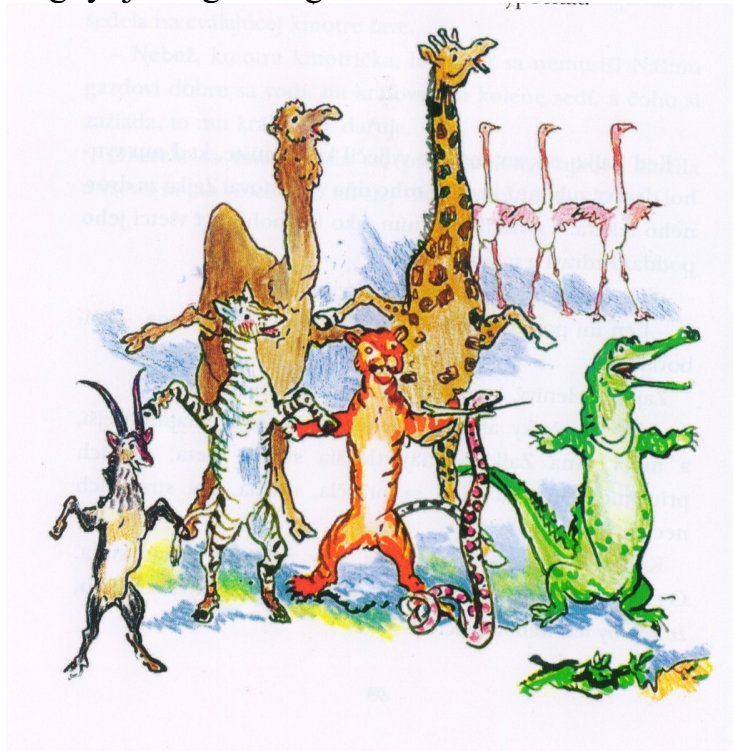
- Ennél mi sem egyszerűbb! - bizonygatta a bölcs Nyuszika
- Csak adj tanácsot és tiéd lesz a dicsőség, meg a jutalom, - ígérte az uralkodó.

Nyuszika, egy cseppet sem lustálkodva, azonnal belement és olyan tanácsot adott, amelyet csak tudott.

- Hívasd ide az összes afrikai állatot és én, a legbölcsebb Nyuszika, asszonyommal, a világ legfürgébb teremtményével együtt megtanítjuk a testnevelésre őket. Ha megtanulják, megedződnek és még a golyó sem fogja őket.

A sivatag királya ennek hallatára négyszer bődült el a szélrózsa minden irányába. Kisvártatva az állatok seregleni kezdtek, de annyian voltak, hogy megszámolni is képtelenség volt őket.

Jöttek a hüllők, itt egy óriási kígyó, amott krokodil, papagájok, elefántok, temérdek majom, nehézkes vízilovak, orrszarvúk, itt egy tigris, ott egy oroszlán. Ki tudná ezt a seregnyi jószágot megolvasni?

Nyuszika csak a szemét húzta össze, mikor körbenézett. Nem lustálkodott, nem kétkedett, ráparancsolt az állatokra, akiknek hallgatniuk kellett szavait.

A legnehezebb dolga az elefántnak és a vízilónak volt, hiszen nem tudtak két lábon állni.

Nehézkesen felemelkedtek, aztán orrukra pottyantak. A királyi parancs azonban szigorú volt, nem tehettek mást, mint engedelmeskedtek. Irigykedtek a majmokra, akiknek mindez meg sem kottyant és a madarakra is, akiknek születésüktől fogva csak két lábuk van és kiválóan álldogálnak rajtuk. Az elefánt és a víziló a kisebbek előtt szégyenbe nem akart maradni, így aztán erőlködtek és a végén úgy megizzadtak, mintha csak eső mosta volna le őket. Az elefánt, a legügyetlenebb, titokban odasúgta Nyuszikának:

- Bölcs doktorunk, tegyél valamit a kedvemre és halálodig nem bánod meg!
- Megszolgálom neked, de annyira, hogy még te is csodálkozni fogsz!
- No, aztán mi lenne a kedved szerint?
- Szeretnék négy lábon állni állva gyakorolni, hiszen kettőn még fél délutánt sem bírok ki és ez szégyent hoz rám.
- Ha így van, akkor megállapodunk valami másban! - kacsintott Nyuszika és ő is négy lábra ereszkedett.

A nagyobb állatok erre mind fellélegeztek, hiszen, fáradtság ide, fáradtság oda, Nyuszika minden parancsát végre kellett hajtaniuk. A tapsifüles jóba akart lenni az ormányossal, így, amikor a mászás következett, az elefántot pihenni küldte a hűvösbe. Mit is tehetett volna mást, hiszen az elefánt nem megy fel a fára... Ráadásul a fa sem bírná el a súlyát. Vele ellentétben, a legtöbb afrikai állat mégiscsak ügyesebbnek bizonyult tanítómesterénél. Az udvari doktor azon tűnődött, kötélén is tudnának-e mászni az állatok, de ilyet nem találtak. Nem volt, mit tenni, a leghosszabb kígyó mászott fel a fára, ott farkával megkapaszkodott és a fejét a földre engedte, a majmocsók pedig megtanultak

ujjukkal rajta mászni. A sivatag királya kegyeskedett az ember megtekinteni a tornaórát és el is mosolyodott azon, hogy a teknősbéka a világért sem képes bukfencezni és azon is, milyen esetlen az orrszarvú.

Mindezek után előadás következett. Nyuszika a következőképpen szolt:

- Kedves barátaim, hallgassatok meg és emlékezzetek majd szavaimra! Én azt mondom nektek, bajban vagyunk, hiszen nem tartunk össze. Egymást fölfaljuk, békességben nem vagyunk, hiszen nem élünk barátságban. Ha testvérként néznénk a többiekre, csak ellenségünk lenne, az ember. Tőle mindnyájan tartunk, mert okos. Hiszitek, vagy sem, ezerszer ezer esztendővel ezelőtt ez nem így volt. Akkortájt az ember is velünk volt kénytelen élni, négy lábon járt, mint mi. Aztán felegyenesedett, megokosodott és manapság közülünk senki sem ér fel velük. Ha gyakoroljuk, megtanulunk két lábon járni, fejünket felemelni és fenntartani. Mikor már ezt elsajátítottuk, az értelem nem folyik ki a fejünkből, nem zavarodunk össze, annál inkább okosodunk és az ember fölé kerekedünk. Ha megfogadjátok, amit elmondtam, nem bánjátok meg!

Az afrikai állatok ebben a pillanatban két lábukra ereszkedtek, azért, hogy fejüket fenn hordhassák, és így értelmük kobakjukban maradjon. Sokáig azonban nem voltak képesek így maradni, ezért a gyakorlást másnapra halasztották. Nyuszika ezek után a tisztálkodásról tartott előadást és azt mondta, állítólag vannak állatok, amelyek félnek a víztől, soha nem mosakodnak, így hozva szégyent az állatseregletre. A krokodil rögvést elpletykálta, hogy a majmok a leglustábbak. No, rögvést a tóhoz kellett menniük. Az elefántnak vizet kellett felszívnia az ormányába, lelocsolni őket, majd szappannal jól megmosni a majmocskákat. Az elefánt igencsak kitűnt mindebben. Nyuszika rögvést meg is dicsérte, azzal, hogy az emberek, ha megtudnák, mire képes, bizonyára szolgálatukba fogadnák a derék ormányost. Minden iskola elé állítanának egyet és az elefántnak ott kellene örködni. Ha megpillantana egy mosdatlan diákot,

csak vizet kell felszívnia ormányával és aztán jól megloccsolnia a piszkos gyereket.

Az elefánt igen büszke volt tudományára és rövidesen Nyuszika legjobb barátja lett belőle. Örömeiben átölelte a tapsifülest ormányával és a fejére ültette.

Este Nyuszika futballmérkőzést szervezett. Készüljön mindenki, nyújtsa a mancsát, ügyesen rúgja el a focilabdát. A zsiráfoknak, a királyi küldötteknek kellett mindent megszervezniük, de játékszer nemhogy a sivatagban, de egész Afrikában nem leltek, így félő volt, a mérkőzés elmarad. Ekkor jutott Nyuszika eszébe, látott valahol kókuszdiót, nagyobb volt az még a bárányszeménél is. Kerek is, kemény is, az afrikai küzdelemre igencsak alkalmas. Nagy öröm támadt erre és a víziló lett a kapus. Mikor már majdnem gólt kapott, kinyitotta hatalmas száját és bekapta a labdát, hárítva még a legerősebb lövéseket is. Bizony, nem lehetett bevenni a kapuját. Végül csak egyszer hibázott, a száját túlzottan kinyitotta, a labda berepült és magáról megfélemlítve lenyelte a hatalmas golyót. Eltűnt a kókuszlabda, eltűnt a gól és vége is lett a mérkőzésnek. A többiek persze haragudtak, maga is sajnálta mindezt, hiszen a gólt nem lehet megenni, de a labdát sem, hiszen még kárt is okozhatna benne.

Másnap aztán a tornagyakorlat következett a korláton. A királyi asztalosok egész éjjel fűrtak, faragtak, készítették az alkalmatosságot, de mikor az orrszarvú rátámaszkodott, az egész korlát kártyavárként omlott össze. Nem volt mit tenni, az elefánt állt be segítségként. Ormányát a lábához hajtotta és hosszú, erős agyarait előrenyújtotta, így alakítva ki kiváló korlátot. Egyedül a

teknősbéka nem tudott felkászálódni, hiszen az elefánt agyari túlságosan messze voltak egymástól.

Csak a tigris panaszkodott, hogy első lábának baltérd igencsak fáj. Az igazat megvallva, régóta haragot tápláltak az elefánttal, így nem csoda, hogy megrettent. Hiába volt a királyi parancs, mely szerint semmi rossz nem történhet, a csíkos vadállat nem bízott az ormányosban. Így tűnődött magában:

„Ha a szeme, vagy még inkább az ormánya elé kerülnék, még esetleg megfélekezne magáról. Rám suhintana, az orcámat felsértené és én egy hétig sem merészkedhetnék a többiek szeme elé!”

Így aztán inkább betegnek tette magát. Még a távolugrásban sem vett részt, amit pedig nagyon sajnált. A győzelmet így végül a majmok szerezték meg, ami nagy szégyent jelentett a tigrisnemzetség számára. A mérges csíkos fejébe is vette, bosszút áll a majmokon. A sivatag királyát elégedettséggel töltötte el a testnevelés, hiszen olyan szórakozásról, melyet Nyuszika ötlött ki, eleddig még csak nem hallott. Nyuszikáné ez alatt a madarakat gyakoroltatta. A struccok százféle táncot sajátítottak el, és amikor karmaikon lépdeltek, a madarak majd megszakadtak a nagy nevetéstől. A sivatag király ünnepélyes ígéretet tett arra, addig nem engedi el Nyuszikáékat az udvarából, amíg az állatok meg nem tanulnak két lábon állni, orrukat előrenyújtani és el nem sajátítják az olvasás tudományát.

Miként vált Nyuszika bölcs bíróvá

Jó dolguk volt Nyuszikáéknak a királyi udvarban, jobb nem is lehetne. Nyuszika tanított, gondolkodott, de a legtöbbet mégiscsak Afrikában járt-kelt, hiszen szeretett volna mindent megismerni, és megtanulni. Egy alkalommal sírást hallott a folyó felől és rögvest oda is sietett.

Odafut hozzá egy majom, könnyei potyognak, jajveszékel, hogy a krokodil leharapta a farkát.

- Csak mondj el mindent, miként történt és én ezért elítélem ezért a krokodilt! - szólt parancsoló hangon Nyuszika.

A majom készségesen eleget is tett:

- Téged akartalak meghallgatni, tanácsodat megfogadni, hiszen mi majmok nem akarunk szégyenben maradni. A folyóhoz mentem, mosakodni akartam, hogy én lehessenek a legtisztább és a legszebb! Egyetlen halacska sem fogtam, a vizet fel nem kavartam. Egyszer csak felbukkan a krokodil! Se szó, se beszéd, száját kitátja és -ham - már le is harapta farkincámat. Ha bölcs és igazságos vagy, szigorúan büntesd meg, vagy ellenkező esetben a királynál kellene panaszt tennem.

Nyuszika elgondolkodva lengette füleit, majd a vízhez sétált és ott felkapaszkodott egy száraz ágra.

Onnan szólalt meg:

- Hé te krokodil, te örökké éhes, te semmirekellő, rögvest gyere a szemem elé!

A krokodil még a szárazföldön sem retten meg, a vízben pedig a bátran viselkedik. A mélyben még a király sem parancsolhat neki, hiszen az oroszlán úszni nem tud. Bátran előmerészkedett, rákacsintott Nyuszikára, akinek bizony kissé inába szállt a bátorsága. A majom előtt szégyenben maradni azonban nem akaródzott neki. Nyuszikának botja fenyegetően lengett, hangja pediglen szigorúan zengett:

- Ákom-bákom, haragomtól sírva, félelmedben rettegj, a majmok farkát egy ujjal se illesd! Ha nem javulsz meg, büntetésem nem kerül el. Varázsigét mondok, egy szót, vagy kettőt és aztán hét nap és hét éjjel éhség és szomjúság gyötör!

Akkor azonban megcsúszott Nyuszika lába és barátunk lezuhant az ágról. Repül, repült, a krokodil fogakkal teli hatalmas száját már tátotta és a tapsifüles egyenesen beleesett.

„Jaj nekem!” Villant végig elméjén. Bajsza felborzolódott és füle félelmében kimeredt.

„Jaj nekem, háromszor is, jaj! Futott át fejében a gondolat, „a világot soha többé nem látom, könyvet sem írok már, hiszen a krokodil azonnal elnyel.”

Így is történt volna. Soha, senki nem tudná, mi is esett meg, csak ha a majom elárulja Nyuszikánénak, mi történt valójában. Mit is tehetne az asszonyka? Sírna, jajveszékelné, talán meg is némulna és szíve a bánatba bizonyosan megszakadna, hiszen senki sem küldene nyusziországba, az új házikóba üzenetet, hogy a kapu előtt ne várják őket, így szülei hiába álldogálnának odakint. Hál' Istennek az utolsó pillanatban a kezében tartott bot a segítségére sietett és megmentette Nyuszikát a biztos haláltól. A pálca fogta-e Nyuszikát, vagy fordítva, nos, ezt senki sem tudja. Nem tudja sem a bot, de még Nyuszika sem. Volt, amiképpen volt, de a vessző úgy megkapaszkodott a krokodil szájában, hogy a félelmetes állat pofája tátva maradt. Fogaival szelni sehogyan sem tudja, ezért Nyuszikát elnyelni sem fogja. Nyuszika a boton ácsorog, és ez igen derék dolog. Füleit lengeti, farkincáját mereszti, hozzá vígan kurjongat. A majom egy pillanattal előtte majd szörnyethal félelmében, Nyuszikát féltvén, aki már soha többet nem láthatja ezt a világot. Most azonban táncra perdül, mindenkit hívogat, bukfencet járogat.

- Ide gyere, ide, ide, majmocska testvérem! - szólítja Nyuszika és barátja a parthoz ugrik és segítséget kínál a tapsifülesnek.

A majmot kötélért küldi. A majom szalad, a krokodil, sír, nyöszörög, ahogy csak bír, de nyuszikát mindez nem hatja meg, hiszen büntetni óhajt. A majom farka nem krokodilcsemege, szokjon le hát a csíntalanságról!

- Ej hiszen, a száddal is fenyegettél engem, a világ legokosabb nyuszióját akartad elemészteni, büntetés nélkül nem úszhatod meg!

Hallgatja a krokodil mindezt reszketve. Látja mindezt a majom, hóna alatt cipeli a kötelet és már sejti is, mi következik majd. Nem kerülheti el, azt, ami órá vár. Nyuszika alaposan megkötözte és már húzza is ki a vízből, a tehetetlen állatot, mint valami kiskutyát szokás pórázon keresztül.

A majom örömeiben ugrándozik, a krokodil szemébe nevet. Nyuszikát ölelgeti, a gonosz állattól nem retten meg, sőt az orrát fricskázza. Nyuszika a krokodilt a legközelebbi lapos kőhöz húzza, ahol ülésezik a bíróság. A köre letelepszik, fejét fontoskodva felemeli, és szigorúan faggatni kezdi a krokodilt:

- Mond meg a neved!

- Krokodil vagyok, a Krokodilok családjából és egyben legengedelmesebb szolgád, hiszen a vízben még soha nem győztek le.
- Áru!d el nekem, Krokodil, a Krokodilok családjából, bűnösnek érzed-e magad?
- Igen, úgy érzem, de nem teljesen, hiszen a majom maga dugta farkát a számba, amikor mosakodott.

- Szánod-e azt, ami megesett?
- Szánom és ígérem, soha többet nem érek a majom farkincájához, még ha a torkomba dugja is le.
- Ha így van, akkor megajándékozlak az életeddel! - rikkantotta Nyuszika. - De semmilyen gonoszság nem kerülheti el a méltó büntetését, ezért kilenc napot

és kilenc éjszakát éhen, szomjan töltesz. Kilenc napot szolgálsz a majmoknál, és ha nem viseled jól magad, a folyóba többet vissza nem mész.

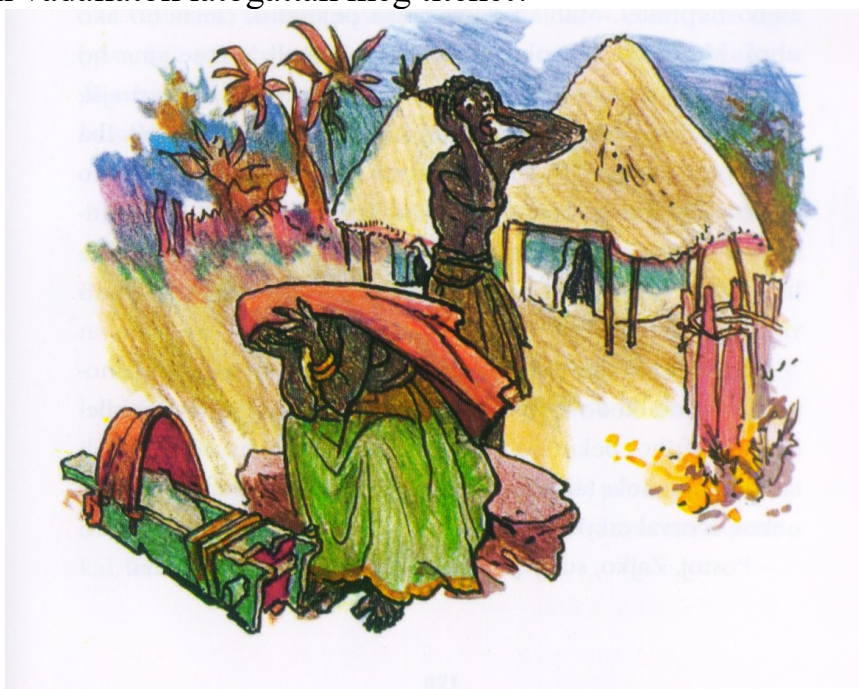

A majmok örvendeztek, a krokodil kissé megrettent, de engedelmesen elvegyült közöttük, és még jajveszékelní sem mert. Olyan szégyen érte, amiről még csak nem is álmodott. A majmok fát fűrészeltek éles, fogazott páncélján, mely fejétől farkáig ér. Éppen a megszégyenülése miatt tartotta meg ígérétét és majomfarkincát soha többé nem evett.

Miként választották meg a négerek bátor Nyuszikát uralkodójuknak

Jó dolguk volt Nyuszikáéknak a királyi udvarban, bizony, jobb nem is lehetett volna. Mindenük megvolt, amit csak akartak, vagy amit kigondoltak. A krokodil megbüntetéséről szóló hírt a majmok egész Afrikában elterjesztették, és aki Nyuszikával találkozott tiszteletteljes tért ki annak útjából, mélyen meghajolva. Nyuszikáék azonban csak beleuntak a nagy jólétbe. Köszönetet mondtak az uralkodónak a vendéglátásért és megígérték, visszatérnek, csak egy kicsit körülnéznek Afrikában. A Dél csillaga fényének irányába indultak el. Amint mennek, mendegélnek egy feketék lakta faluba érnek. A házikók csak akkorák, mint egy szénakupac, ágakból, levelekből vannak. A település szélén egy jajveszékelő négerre és sírdogáló feleségére leltek.

- Aztán mi történt veletek, jó emberek? - kérdezte Nyuszika.
- Bizony, a legrosszabb, ami csak megeshet! - felelte a bennszülött.
- Talán a vihar vitte el a házatok?
- Nem vitte el, ej, nem bizony!
- Talán az ellenség legyőzött titeket?
- Nem győztek le minket, ej, nem bizony!
- Talán vadállatok látogattak meg titeket?

- Úgy van, ahogy mondod, itt járt nálunk. Jól ki találtad, te idegen, de segíteni nem tudsz mirajtunk, - jajveszékel a fekete, a fejét fogva.
- Tudok, nem tudok, - rikkantotta Nyuszika, - ez még nem tudható. Csak azt meséld el, miként történt mindez.
- Elmondom neked, te különös idegen, el én, bár azt sem tudom barát, vagy ellenség vagy-e. Szép fiúcskánk volt, fekete, mint a szén. Mufti-tuftinak hívták.

Nagyon szerettük, a harmatban fürdettük, széndarabbal festegettük, hogy még feketébb, még szebb legyen. Jobban féltettük, mint a szemünk fényét. Nem sokkal ezelőtt, mentük szentjánoskenyér magját szedni és közben kiáltást hallottunk, mintha a mi Mufti-tuftink hívna segítséget. Nézünk körbe - jaj nekünk! Látjuk, amint a tigris szalad a házak felől és szájában a mi Mufti-tuftinkkal. Ó, jaj, soha többé nem látjuk!...

Sajnálták Nyuszikaék a szomorú szülőket, szánták Mufti-tuftit is nagyon. Ahogy mindent megtudtak, rögvest elindultak az őserdő irányába, megkeresik Muftit, ezt a bájos néger fiúcskát. Mentek erre, mentek arra, bár az ösvény igen nehéznek bizonyult, így aztán nem jutottak volna messze, ha a sűrűből nem hangzana fel egy ismerős hang:

- Állj meg Nyuszika, régi ismerősöd és egyúttal jó barátod téged szólít!

Csodák csodája, az elefánt lépett elő a bozótból.

- Hej de jó, hogy találkoztunk, hiszen jó tanácsra lenne szükségünk. A tigrist keressük, aki elrabolta Mufti-tuftit és te bizonyosan tudsz valamit róluk! Az elefánt eltűnődött, háromszor is mérgelődött, majd ormányát lengette, mintha csak megharagudott volna.

- Amit tudok, elmondok, - rikkantotta a hatalmas állat. - Tudom, hol lakik a tigris és nekem is volna vele elszámolni valóm, de nem akarok vele rossz viszonyba kerülni. De mivel rosszat cselekedett, így ezt nem nézhetjük el neki. Üljetek csak fel a hátamra és a többi legyen az én dolgom.

Felugrottak az ormányos hátára és mialatt a napocska egy tyúklépésnyit sem haladt még az égbolton, már a tigris rejtekhelye előtt voltak. A csíkos állat hallotta a lépteket és előjött megnézni, ki érkezett hozzá látogatóba.

Feleszmélni sem maradt ideje, nemhogy elugrani, hiszen az elefánt erős és ügyes ormánya oly erősen ragadta meg a torka körül, hogy még moccanni sem tudott.

- Bölcs Nyuszika, a tiéd, jóságos barátom, elfogtam neked, így hát ítékezhetsz felette! - mormolta az elefánt és még erősebben szorította a csíkos, hogy annak rövidesen a nyelve is kilógott a szájából.

Nyuszika, igen haragosan, tappancaival fenyegette a gonosz állatot, és közben csak úgy hegyezte fülét.

- Árudd el, te mákvirág, Mufti-tufti életben van-e még, vagy már halott, hiszen a bíróság ennek alapján mondja ki feletted az ítéletet!

A tigris alázatosan felelt:

- Él, az udvaron van, ha kerested, ott megled.

Nyuszika, mint a villám, beugrott az udvarba, Mufti-tuftit meglátta. Megölelte, megfogta, orcáját megpuszilta, bár Mufti-tufti képe sötétebb volt még a koromnál is.

- Szerencséd vagy, az életed is megmentetted, hiszen Mufti-tufti nem halt meg! - ítélezik Nyuszika. - Ha Mufti-tufti nem élne, búcsúznod kellene ettől a világtól. Most meghallgatod az ítéletem, a fiút hazaviszed, és az egész fekete nemzetség előtt meghunyászkodsz.

A következő pillanatban Nyuszika erős drótot vett elő és kosarat font belőle, a tigrishez erősítette, mintha amaz csak egy kiskutya lenne. A csíkos vadállat már szelíd, az elefánt el is engedheti szorításából. Nyuszika már a tigrisen ül, akár egy lovas, mellette Nyuszikáné, az ölében a kicsiny néger fiúcskával, Mufti-tuftival.

- A falutokba megyünk, átadunk téged a mamádnak, nagyon fog örülni, táncra fog perdülni! - mondogatta hazafelé Nyuszikáné.

Ebben a pillanatban szörnyen megrettent az egész szerecsen falu. Már messziről észrevették a tigrist, az gondolták, ismét rabolni jön. Fegyvereik elővették, a bokrok közé elrejtőztek és várták a gonosz állatot. Ha közeledik feléjük, megvédik magukat. Amint arra néznek, csodákat szemlélnek. A tigris bűnbánóan lépked, nézése bánatos, messze, messze réved. A csíkos vadállat hátán furcsa szerzet ül és láthatóan parancsolgat a fenevadnak. Megpillantják Mufti-tuftit és eláll a lélegzetük is. Minden úgy esett meg, ahogyan csak kellett. Mintha összebeszélnének, arcra borulnak Nyuszika előtt, ami az odaadás, a hűség és a szolgálat jele. Sokáig nem merészeltek felemelkedni. Végül a legöregebb fekete, a falu előljárója feltápászkodott. Kezeit a magasba emelte és a szerecsenek nyelvén megszólalt.

- Ismeretlen vagyunk nekünk, te hatalmas idegen, de mindnyájan látjuk, te vagy a mi legjobb barátunk! Üdvözlünk téged, örvendezünk érkezésednek. Bátor emberek vagyunk, számos ellenségünk felett diadalmaskodtunk, de a tigristől mindig rettegtünk. Ha te legyőzted őt, te vagy a legbátrabb az egész világon! Megfosztottál minket legnagyobb ellenségünktől! Ezért kérünk, ó, hatalmas idegen, szállj le közénk, mancsod helyezd a fejemre, hiszen ez szerencsét hoz nekünk.

Nyuszika lekászálódott, tappancsát az előljáró fejére tette, ami arrafelé azt jelentette, mindnyájan uruknak ismerik el, és ettől fogva csak neki szolgálnak.

Így lett Nyuszika afrikai uralkodó. Bátor és hősies király vált belőle, új turbánt is készíttetett magának. A fejfedőjén arany tű, azon akkora gyémánt függött, mint egy nyuszi ököl.

Nyuszikáné selyemben pompázik, szerfelett mosolyog, amint az a királynőnek dukál. Száz és száz szolgáló, de talán ezren is lehetnek. Sűrögnek, forognak, a földre szőnyeget raknak, aranyból tálat hoznak, azokon pedig finomságok vannak. Mogyoró, torzsa, narancs, banán, datolya, ananász, strucctojás és mazsolás káposzta, ki tudná mindezt felsorolni?

- Ej, kicsi asszonykám, halálunkig itt maradunk, békességben uralkodunk! Ha netán még valamire szükségünk lenne, füleinket meglengetjük, mancsainkat körbenyalogatjuk. Mennyi jó dolgot megcselekszünk majd! Az állatok királyának jól ismernek bennünket, a legjobb barátainknak tartanak minket és mi, uralkodók örök időkre szóló békeszerződést kötünk, közel hozzuk egymáshoz az embereket és az állatokat, harag többet nem lesz közöttük. Ha mindez így történik, örök nyugalom köszönt be Afrikában.

Bizonyosan minden így történt volna, amint nyuszika óhajtotta, de egy hónap múlva két sas érkezett a királyi udvarba, egyenesen nyuszik országából. A hatalmas madarak szomorú hírral érkeztek. Nyuszimama nem tudta megszokni az új házikót. Nem tanulta meg az ajtót becsukni, hiszen gyermekkorától kezdve ez idáig nem volt rá szüksége. Beütötte a tappancsát, az fáj is nagyon és mivel senki sem tud segíteni, Nyuszikát, fiacskáját hívja haza.

- Minket küldtek, itt vagyunk, - mondják a sasok, - gyorsan kapaszkodjatok fel a hátunkra és már indulunk is.

Nyuszikáék tanácskoztak és a végén úgy döntöttek, fontosabb a mama lábacska, mint az afrikai királyság, így inkább hazamennek. Csöndben kilopóztak a rétre, hiszen az afrikaiak soha nem engedték volna el őket, felültek a sasokra és - huss - gyerünk, repülünk gyorsan, hogy mielőbb odahaza lehessünk.

Volt ám sírás Afrikában, jajveszékelés, még talán most is van, hiszen Nyuszikáék nélkül nem lehetett megkötni az örök időkre szóló békeszerződést. A feketéknek rejtőzködniük kell a tigris elől, a krokodil bármikor leharapná a majmok farkincáját, az oroszlán rátámad a lóra is, ha kellő közelségbe kerül. Mufti-tufti felcseperedett, hamarosan a falu előljárója lesz, hiszen bátrabb szerecsen nincs önála, de a barátságos elefánttal nem tud beszédbe elegyedni, hiszen nem értik meg egymást.

Egyszer itt, másszor amott kiözönlenek az emberek a rétre, hátha megpillantják a sasokat, de hiába... A fenséges, szép madarak alighogy a házikó előtt leszálltak és Nyuszikáék még le sem tudtak kászálódni a hátukról, Nyuszimama, megfélekezve fájós lábáról, felpattant, fiacskaát megölelte és örömeiben sírásra fakadt.

- Öreg vagyok, szomorú is, de ha téged megpillantalak, semmi sem hiányzik, ebben, széles világban!...

Így szólt Nyuszimama és a kedves szavakkal az afrikai királyság bizony nem érhet fel.

Nyuszika, a fiúcska letelepedett odahaza, vele a felesége és olykor a házikóban is laknak majd, borsót is főznek és a folyton folyvást a mamára pillantgatnak.

JOZEF CÍGER HRONSKÝ

Szlovák író, 1896-ban Zólyomban született és 1960-ban Argentínában hunyt el. Tanárként kezdte pályafutását, később a Matica slovenská (Szlovák Anyácska) szervezet keretein belül, tisztviselőként tevékenykedett Túrócszentmártonban. 1945-ben emigrált és Argentínában telepedett le. Bár gyermek és felnőtt könyvek írójaként ismertséget szerzett, a háború után még a meséit sem adhatták ki Szlovákiában. Legszórakoztatóbbak azok a kisgyermekeknek szóló meséi, amelyekben állathősök játsszák a főszerepet: „A Bátor Nyuszika”, a „Bátor Nyuszika Afrikában”, a „Három bölcs kiskecske”, „Tölgyecske és Bükköcske”. Népmesékből készített gyűjteménye a „Napraforgó” címen látott napvilágot. Az ifjúság számára írt történetei közül a legismertebbek „Az elásott kard”, „A budatini Forgách uraságok”, és a „Solymász Tamás”. Gyermekkoráról több elbeszélésben emlékezik meg, melyek a „Szerencse szekerén” címen jelentek meg.

Kiadó: Mladé letá 2008.

© Jozef Cíger Hronský örökösei 2008.

Illusztrációk © Jaroslav Vodrážka örökösei 2008.

Fordította: Papanek László